

СВЕТОСАВАЦ

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ "СВЕТИ САВА" БАЈИНА БАШТА, БРОЈ 7, ЈАНУАР 2014

СВЕТОСАВАЦ

Лист ОШ „Свети Сава” Бајина Башта
Бр. 7, јануар 2014. године

Издаје:
ОШ „Свети Сава” Бајина Башта

За издавача:
Лепосава Ивановић, директор

Главни и одговорни уредник:
професор Соња Ђоровић,

Ученичка редакција:
Лука Марковић, Данијел Ђоровић, Немања Божовић,
Илија Марић, Алекса Марковић, Радомир Живковић,
Милош Тадић

Службени сарадници:
наставници и учитељи

Дизајн њелом и ѡрићрема:
Стеван Ђатић Ђато, Бајина Башта

Штампа:
Штампарија **LINEA** Бајина Башта

Тираж: 600 примерака

На Интернету:
www.ssavabb.rs
e-mail: svetosavac@ptt.rs

Ученичка редакција

РЕЧ УРЕДНИКА

Драги читаоци,

пред вама је нови број „Светосавца“. Осмислили су га чланови Новинарске секције у сарадњи са уредником. Настојали смо да прикажемо разне аспекте живота школе. Надам се да ће вас школски лист као и до сада информисати, разонодити и подстаћи на креативност. Својим предлозима и прилозима можете обогатити наредни „Светосавац“. Пуно успеха и среће на свим пољима

Уредник Соња Ђоровић

МИСЛИ

• Све што неки човек може да замисли други људи ће остварити.

Жил Верн, француски писац

• Знамо шта јесмо, али не знамо шта можемо да будемо.

Вилијам Шекспир, енглески писац

• Ко је видео садашњост, видео је све: оно што се догодило у најдавнијој прошлости и оно што ће се збити у будућности.

Марко Аурелије, римски цар и философ

Лука Јовановић 1-3

Новинари на задатку

ШКОЛСКА СЛАВА - САВИНДАН 2013

Хор оставио снажан утисак

*Глас који очарава,
Анђела Стефановић*

Шешир професора

Месџа у холу ђојуњена

Освећџавање колача

Младосџ и џрадиџџа

Пажњџиво осмишљен ђроџрам

Боџдан Боџић заџаџен насџуџ

ПРОЦЕНА КОЈА ИМПОНУЈЕ

У периоду од 09. до 11.04. 2013. године у ОШ „Свети Сава“ обављено је спољашње вредновање школе на основу Правилника о вредновању квалитета рада установа, а коју је реализовао Тим евалуатора састављен од представника Министарства просвете, науке и технолошког развоја.

У тродневним активностима Тим је: анализирао евиденције и педагошку документацију, интерне акте школе, непосредно пратио наставу (посећено је 33 часа), интервјуисао све актере од значаја за рад и живот школе (директор, представници школског одбора, наставници, ученици, родитељи и ваннаставно особље), обишао издвојено одељење Перућац.

Вреднујући стандарде који су дефинисани Правилником о стандардима квалитета рада установе, Тим је високо оценио услове у којима се одвија рад у школи – од модерног и добро очуваног школског објекта са естетски уређеним просторима и обезбеђеним оптималним условима за учење и васпитно деловање као и добру опремљеност наставним средствима за реализацију наставе. Школа је оцењена као безбедна средина за све (видео надзор, дежурство наставника и ученика у

кухињи). Истакнут је и квалитет људских ресурса за обављање образовно-васпитног рада. Сви обавезни документи који се односе на планирање и програмирање рада у школи донети су у законом прописаној процедури. Истакнуто је успешно организовање несметаног одвијања рада у школи од стране директора школе. Такође је високо оцењена подршка ученицима у свим аспектима наставе и ваннаставним активностима.

Изузетно нас радују високе оцене у областима везаним за наставу и учење. Уочено је да наставници стварају подстицајну атмосферу за рад и негују такве односе у којима су ученици слободни да постављају питања, траже појашњења и дискутују у вези са градивом, испољавају емпатију према ученицима, користе различите поступке за мотивисање и подстицање ученика, а ученици стичу знања јер су заинтересовани и узимају активно учешће у раду током часа.

У оквиру вредновања Тим је указао на области у којима се могу постићи стандарди и резултати који би били виши у односу на републичке просеке, истовремено констатујући да су школске оцене

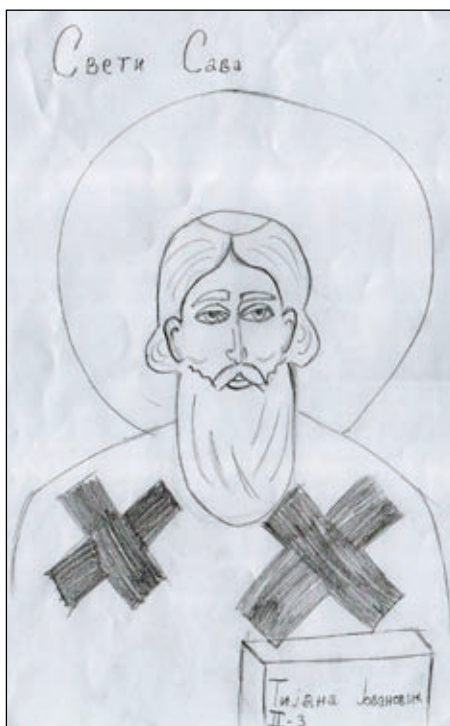
Лейосава Ивановић

углавном у складу са резултатима на завршном испиту.

Школа је остварила 28 од укупно 30 стандарда што је више од 75%. Такође, остварено је и 100% стандарда који су кључни за вредновање.

У периоду који је пред нама настојаћемо да у областима вредновања за које смо добили сугестије за боље резултате, уложимо додатне напоре за чију реализацију смо сачинили и план.

*Директор ОШ „Свети Сава“
Лейосава Ивановић*

Тијана Јовановић II-3

Ивана Николић II-3

Анђела Николић III-1

РЕЧ ИМА ШКОЛСКИ ПЕДАГОГ

Славица Вукаловић о учењу, дисциплини, наставним програмима

♦ **Због чега Вам се, углавном, обраћају ученици?**

- Ученици се обраћају педагогу да би се посаветовали, разменили мишљења, унапредили себе у погледу неких вештина као што су самоконтрола или вештина успешног учења. Такође, долазе и кад им је потребна помоћ, или имају проблем.

Проблематика је доста широка. У домену образовне активности, најчешћи су проблеми који се тичу ослабљене пажње и мотивације. Један од проблема је и неадекватна комуникација са вршњацима или са осталим људима у њиховој средини. Ту су и проблеми личне природе. Као што и сами знате, адолесценција је бурна животна фаза која са собом носи доста специфичне недоумице, сумње, страхове и несигурност. Успели смо анимирати ученике и дати им до знања да могу да нам се обрате, да разговарају са нама, а ми ћемо им пружити подршку и оснажити их када је то потребно.

♦ **Како бисте са Ваше тачке гледишта оценили дисциплину у школи?**

- Анализа дисциплинских свески као евиденције уз помоћ које се прати дисциплина ученика у овој школи указује на коректно понашање већине ученика. Такође са аспекта прописаних лакших и тежих повреда обавеза ученика могу констатовати да су оне присутне, али у незнатној мери.

Као одговор на ово питање истакла бих и мишљење Тима за савомредновање који је у оквиру свог извештаја истакао да је ова школа безбедно место за све.

♦ **При крају смо првој полугодишњи. Да ли сте у том периоду имали случајеве озбиљнијег нарушавања правила понашања?**

- Не, није било озбиљнијег нарушавања правила понашања.

♦ **Каква је улога Тима за борбу против насиља?**

- Улога Тима за заштиту од насиља, злостављања и занемаривања је прописана Правилником о протоколу у установи у одговору на насиље, злостављање и занемаривање. Задаци Тима за заштиту јесу, да:

- припрема програм заштите;
- информисање ученике, запослене и родитеље о планираним активностима и могућности тражења подршке и помоћи тима за заштиту;
- учествује у обукама и пројектима за развијање компетенција по-

ребних за превенцију насиља, злостављања и занемаривања;

- предлага мере за превенцију и заштиту, организује консултације и учествује у процени ризика и доношењу одлука о поступцима у случају сумње или дешавања насиља, злостављања и занемаривања;

- укључује родитеље у превентивне и интервентне мере и активности;

- прати и процењује ефекте предузетих мера за заштиту деце и ученика и даје одговарајуће предлоге директору;

- сарађује са стручњацима из других надлежних органа, организација, служби и медија ради свеобухватне заштите деце и ученика од насиља, злостављања и занемаривања;

- води и чува документацију;

- извештава стручна тела и органе управљања

♦ **Смањраће ли да су школски програми преобимни?**

- Морам да истакнем да наставне планове и програме доноси Национални просветни савет који је састављен од 43 члана из редова: редовних професора универзитета, наставника универзитета, наставника васпитача и стручних сарадника представника удружења истих, представника традиционалних цркава, националних мањина, националне организације за запошљавање, репрезентативних синдиката као и удружења послодаваца те и да се приликом доношења наставних планова и програма поштују општи исходи и стандарди образовања и васпитања. Имајући у виду да Национални просветни савет прати и анализира стање образовања на свим нивоима, на иницијативу Савета родитеља коју је подржао и Школски одбор ове школе, ми смо 2009. године упутили предлог преко Школске управе Ужице да се преиспитају наставни планови и програми у основном образовању а у циљу растерећења ученика и постизања што бољих ефеката васпитно-образовног рада чиме би се смањили проблеми који се јављају као последица преоптерећености ученика.

♦ **Шта је кључ доброг успеха у школи?**

- Кључ доброг успеха у школи је пре свега правилно учење и однос према радним обавезама. Неки од корака правилног учења су:

Славица Вукаловић

- поставите циљ да се нешто научи;

- свакодневно правите план учења. План мора бити реалан. У зависности од тежине градива које се учи потребно је и различито време за његово усвајање. Такође, поред времена за учење, предвидите и време за паузу (најбоље само 10 до 15 минута).

- прво лекцију детаљно прегледајте: прочитајте наслове, поднаслов, погледајте графиконе и слике, обратите пажњу на истакнута места која су написана масним словима, великим словима или су подвучена. После прегледа, лекција се чита и учи.

- концентришите се приликом читања, учите битно, повезујте појмове са старим градивом, користите речнике, енциклопедије, правите белешке, ако желите подвлачите оловкама у боји битно - нпр. црвеном, мање битно - зеленом;

- градиво које се учи мора се више пута прочитати;

- често се преслишавати, у почетку помоћу књиге, а касније без ње;

- учити у више временских интервала;

- користити методе учења које најбоље одговарају сваком појединцу;

- у школи пажљиво слушајте наставника, размишљајте о томе шта он прича, питајте ако нешто не разумете;

- урадите домаће задатке, прво теже па онда лакше;

- прво учите самостално, а касније можете и са другарима.

♦ **Да ли се смањра увођење школских униформи?**

- За сада није било иницијатива за увођење школских униформи.

Милош Тагућ, Лука Марковић,
Данијел Ђоровић, Алекса Марковић,
Немања Божовић

Наставник математике, Митар Јосиповић:

„ТУ ЗАВОЛЕХ УЧИТЕЉСКИ ПОЗИВ...

♦ *Које године сће почели да радиш у ОШ „Свети Сава“?*

- У Основну школу „Свети Сава“ дошао сам 1. септембра 1995. године и у њој остао пуних 18 година. Све до пензионисања 1. септембра 2013. године.

♦ *Где сће радили пре пре доласка у ОШ „Свети Сава“?*

- Пре тога радио сам у Основној школи у Бачевцима, која је временом интегрисана са школом у Рогачици, где сам био најпре ученик, затим учитељ и наставник математике, те помоћник директора и директор школе у Рогачици пуних 15 година.

♦ *Како је почела Ваша радна каријера?*

- Одмах по завршетку учитељске школе 1968. године почео сам да радим као учитељ, најпре у Јасику, прво полугодиште, а затим у Бачевцима, друго полугодиште. Како је то био рад на одређено време, мењао сам учитељице на породичном боловању, следеће, 1969. године, наставио сам школовање на Вишој педагошкој школи у Ужицу. Следила је војска и две школске године проведене у Срему.

На територију општине Бајина Башта вратио сам се почетком школске 1974/75. године, када сам почео радити као наставник математике у Бачевцима.

Био је то период, који је поред рада у школи обележен и бројним другим активностима. Са младим колегама

пуно сам радио на изградњи комуналних објеката у селу, културним и спортским активностима. Стварали смо спортске клубове и Културно уметничка друштва, организовали омладину и извиђаче... Међу спортским клубовима најпознатији је онај женски, Одбојкошаки клуб „Тара-

бије у Кладову 1980. треће место. На иницијативу једног од полазника тадашње шаховске секције, Миливоја Миливојевића, сада секретара Шаховског савеза Србије, у нашој школи уведен је шах као изборни предмет.

Најбољи математичари од IV – VIII разреда на њоврајку са Екипној првенства Републике Србије у математички 2013. године, где су освојили четврти награду.

текс“, који је у то време био међу најбољима у Србији и из кога је поникла најбоља српска одбојкашица свих времена Весна Читаковић. Запажен је био и шах. Игран је и у школи у шаховској секцији и у селу у шаховском клубу. Женска шаховска екипа бачевачке основне школе „Миладин Ковачевић“ освојила је на Дивчибарама 1979. године друго место на првенству основних школа Србије, а на првенству села Ср-

♦ *Можеш ли да издвојити неку генерацију као посебно успешну?*

- Тешко је сада после толико времена издвојити најуспешније генерације. Много више у сећању су остали успешни појединци. Нарочито они који су освајали медаље и награде на републичким и савезним такмичењима из математике (Весна Даниловић, Александар Јовановић, Тамара Ђурић, Јован Ђорђевић,

Ања Пантовић II-4

Вук Јакић II-4

...И ПОСВЕТИХ МУ ЦЕО РАДНИ ВЕК.“

Дејан Јовановић и други) и они који су постижали изузетне резултате у спортским и шаховским такмичењима (Весна Читаковић, сестре Илић, Мира Павићевић, Јован Ђорђевић итд).

♦ Како се осећате када чујете да је неки Ваш ђак успешан у даљем школовању?

- Свакако, то је веома леп осећај. Поготову када их после извесног времена поново сретнем. Међу њима су ми посебно драги они који су постали колеге, просветни радници. Има их који су сада професори на факултетима, основним и средњим школама. А наставнике који одлазе у пензију углавном замењују бивши ученици наше школе.

Испричаћу једну анегдоту о колегиници којој сам био учитељ далеке 1968.године.

Када сам пре 6 година примио ново одељење ученика VII разреда, приметио сам да међу њима има пуно деце мојих бивших ученика из доњег дела Рачанског краја. Једној Ивани рекао сам да сам јој учио тетку. Следећи час, одмах на почетку, Ивана дигла руку:

- Реци Ивана - обратих јој се, мислећи да хоће да каже нешто у вези са математиком.

- Наставниче, нисте учили моју тетку, већ моју бабу - груну Ивана као из топа.

♦ Да нисте одабрали њој посао наставника математике којим њој бисте се бавили?

- Како ми је отац био грађевинар, стално ми је причао да ће ме дати у Грађевинску технику школу. Да му цртам и читам планове за оно што он гради. Међутим, по завршетку основне школе одох да обиђем оца који је радио на Убу, а он ме тамо уписа у Учитељску школу. Ту заволах учитељски позив и посветих му цео радни век.

♦ Како реагујете када препознајте талентованог ученика?

- Веома је важно праве таленте открити на време. У млађим разредима. Као учитељ, што ми је било

прво занимање, а касније као наставник и директор пуно сам сарађивао са учитељима, помагао им у извођењу додатне наставе, а често их и замењивао у том раду. Тако сам стицао увид о најталентованијим ученицима. У петом разреду, први час је обавезно био посвећен тесту

Учесници њојединачној Републичкој такмичења из математике 2013. године

који је служио за увид у ученичко знање и способности. На основу та два критеријума одабирао сам најталентованије и њима посвећивао посебну пажњу и припремао им посебне задатке. Уосталом, то сам радио и за оне најслебије. У петом разреду се обично за додатну наставу из математике пријави пуно ученика. Међутим, кад приметите да међу њима неки много боље и брже раде, преорјентишу се на друге предмете. То не морају бити најбољи ученици. Интересантно да за ученика који је био редовни учесник Републичког такмичења, Јовановић Александра, до осмог разреда нисам знао да није одличан.

Ево још једне анегдоте са часа математике.

Прегледу домаћих задатака увек сам посвећивао посебну пажњу. Јед-

ном приликом прегледам домаћи рад две сестре близакније. Уочих да је једна све задатке урадила тачно, а друга нетачно. Она што су јој нетачни задаци поче да плаче и тужи сестру:

- Али учитељу, њој је радила наша старија сестра!

- Шта хоћеш - одбруси друга - и теби је радио тата!?

♦ Шта је Ваш највећи успех?

- Ах, то је веома тешко рећи. Свакако је успех на истом послу провести 41 годину и дочекати пензију.

♦ Ваша њорука млађим колегама?

- Да свом послу прилазе са љубављу. Не могу сви ученици бити добри и успешни математичари. Важно је да се сваки ради у складу са својим способностима.

♦ Чиме се бавите сада када стите у пензију? Је ли вам досадно?

- Сада сам се вратио свом давном хобију. Писању. Решио сам да завршим монографију и родослов свога села, коју сам давно започео. Ходам, путујем, истражујем, по архивама, библиотекама, селима, гробљима. Покушавам да неке ствари отргнем од заборава. А и за математику се нађе времена. Бар за оне који дођу да потраже помоћ.

♦ Може ли на крају још једна анегдота?

- Може. Ево једне о бројању. Опет ћу се вратити на време када сам са 19 година почео да радим у неподељеној школи у Јасику.

У одељењу 60 ђака. Прваци још плачу. Траже тату и маму. Да бих њих одоброболио, остале запослим тихим радом, а са њима почињем разговор. Да ми кажу, шта имају у кући.

- Има астал - каже Миливоје.

- Не каже се Миливоје астал, већ сто.

- Ама, учитељу, није сто већ само један. Знам да бројим.

Немања Божовић 7/4

ГОСТ „СВЕТОСАВЦА“

*Психолог Валентина Марковић,
директор Центра за социјални рад*

♦ Због чега Вам се као психологу и директору Центра за социјални рад обраћају ученици?

- Углавном због проблема у комуникацији са вршњацима, родитељима и наставницима.

♦ Да ли свим проблемима прилагодите значај?

- Наравно, а током рада са младима процењујем тежину проблема и у складу са тим и усмеравам и концентришем решавање проблема.

♦ Да ли успевајте да решите све проблеме?

- Не, у зависности од тога колико и сами млади учествују у покретању себе да реше проблем зависи и успех у терапији.

♦ Да ли сте задовољни делимично решеним проблемима?

- Наравно да нисам јер процес рада на решењу проблема у тзв. Раду на себи или психолошком расту је дуготрајан, а уколико се не доведе до функционалности особе, онда нема благаостања и среће.

♦ Наша школа упућује психологу ученике са тешкоћама у учењу и понашању. Да ли ученици и родитељи прихватају сарадњу или има

примера да неко не прихвати помоћ психолога?

- Ученици прихватају и редовно долазе. Мењају се мада не баш радо, а у родитељима постоји огроман проблем, јер их тешко мотивишемо на сарадњу.

♦ Да ли бисте прокоменјарисали резултате анкете коју су сировели чланови новинарске секције о утицају медија на ученике старијих разреда основне школе?

- Према анкети ученици дневно проводе поред телевизије и компјутера пуно времена, понекад гледају филмове у биоскопу, читају дневне листове, а малобројни су они који читају књиге.

- Систем вредности је опao у свим сферама социјалне средине, посебно о потреби за богатством личне културе, образовања, али такође сматрам да је на родитељима, а посебно наставницима да навику за читање књига развијају код своје деце.

♦ Које активности Центра су од значаја за школу и ученике?

- Хуманитарне активности, процес добијања туђе неге и помоћи за децу са инвалидитетом, услуге саветовалишта за адолесцените, саветовалиште за брак и породицу, помоћ у одећи и обући, једнократне помоћи.

Валентина Марковић

♦ Да ли је Центар за социјални рад укључен у хуманитарне акције?

- Да, заједно са Спортско туристичким центром и Установом култура, обично су то акције прикупљања средстава за лечење наших суграђана.

♦ Да ли Центар има донајоре?

- Да, сем донација за кориснике (у одећи и обући, новогодишњим пакетићима) центар има донаторе који обезбеђују техничку опрему, канцеларијски намештај и слично.

Лука Марковић, Данијел Ђоровић,
Немања Божовић, Милош Тадић,
Илија Марић

Сара Станојевић. I-1

Славица Филиповић I-1

ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ - ДЕЈАН ЈОВАНОВИЋ

♦ *Дејане, како си доживео вести да си проглашен ђаком генерације?*

- Признање „Ћак генерације“, као највише признање које ученик може добити у току одређеног нивоа школовања ми прија, али и обавезује да у наредним фазама школовања то и оправдам.

♦ *Да ли си током основне школе размишљао о могућности да постанеш ђак генерације?*

- Искрено, нисам размишљао о томе. Пре свега ми је било битно да понесем што бољу основу за наредни степен школовања. Другим речима, да стекнем потребан обим и квалитет знања како бих

се градиво запусти и нагомилају обавезе које се при крају полугодишта или године морају савладати за кратко време (што може да буде проблем).

♦ *Да ли си током основне школе имао време за неки хоби?*

- Наравно. Пре свега спорт (кошарка), музика (клавир), читање...

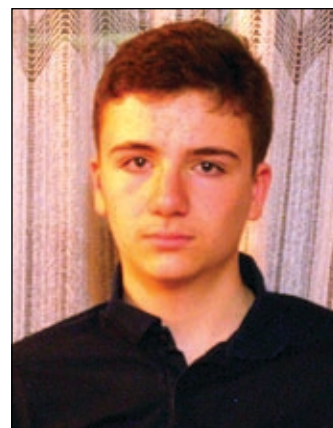
♦ *С обзиром да си ђак генерације јасно је да си ипак ђу поклањао свим предметима. Ипак, имаш ли омиљени предмет или групу предмета?*

- Да, то су математика и физика. Овом приликом бих истакао моје наставнике математике и физике, Митра Јосиповића и Ви-

дана Павићевића, који су одвајали пуно времена за додатни рад са ученицима и имали много стрпљења у раду, тако да имају и велики удео у успеху сваког ученика на такмичењу из ова два предмета.

♦ *Учештвовао си на бројним такмичењима. Можеш ли да издвојиш неке резултате који ти јуно значе?*

- На такмичењима из математике сам освајао прва места или био пласиран од првог до трећег места на општинским и окружним такмичењима. Из физике сам имао такође солидне резултате на општинским и окружним такмичењима. На последњем републичком такмичењу из

Дејан Јовановић

математике освојио сам четврто место.

♦ *Како си се снашао у средњој школи? Да ли је најорно?*

- Почетна фаза неопходног прилагођевања полако пролази. Потребно је више времена за рад, што је и природно. Ми, који смо се определили за ову шко-

Са доделе Вукових диплома

Носиоци Вукових диплома

могао успешно да положи завршни испит и упишем се у средњу школу коју сам изабрао - Гимназију природно математичког смера.

♦ *Шта је према твом искуству рецети за успешну ђака?*

- Потребно је да се добро организује време. Тада ће бити довољно времена за рад као и за друге активности, спорт, разоноду, одмор... Али, на првом месту мора бити рад, без рада нема успеха ни у једном пољу људских активности. Најбоље је радити редовно, не дозволити да

НОСИОЦИ ДИПЛОМЕ „ВУК КАРАЦИЋ“ ЗА ШКОЛСКУ 2012/2013. ГОДИНУ:

1. АВРАМОВИЋ МИЛУН
2. ЂОКИЋ АНЂЕЛА
3. НИКОЛИЋ ЉИЉА
4. ПЕТКОВИЋ ЈЕЛЕНА
5. ЈОВАНОВИЋ ДЕЈАН
6. ЈУГОВИЋ МЛАДЕН
7. МИХАИЛОВИЋ САРА
8. МЛАЂЕНОВИЋ ТЕОДОРА
9. СТАМЕНИЋ МИЛОШ
10. ЈОКИЋ ЈЕЛЕНА
11. ЈОКИЋ УРОШ
12. МИТРОВИЋ МАРИЈА
13. ПЕТКОВИЋ ДАРИЈА
14. ЈЕЗДИЋ З. КАТАРИНА

лу и смер, били смо свесни да ћемо морати пуно и напорно да радимо, тако да је то у складу са очекивањима.

♦ *Шта би поручио ученицима основне школе, читаоцима Светосавца?*

- Препоручио бих да искористе вредност и квалитет своје школе - ОШ „Свети Сава“ у Бајиној Башти и својим радом омогуће себи добру основу за даље школовање. Ја свим наставницима и ученицима желим пуно успеха у даљем раду и срећне наступајуће празнике!

СЋ

РЕЗУЛТАТИ СА ТАКМИЧЕЊА

ПРЕДМЕТ	УЧЕНИК	РАЗРЕД	РАНГ ОПШТИНСКО	РАНГ ОКРУЖНО	РАНГ ДРЖАВНО	НАСТАВНИК
СРПСКИ ЈЕЗИК	Мајда Савелић	V	I	II	-	Мирјана Јовановић
	Душица Голубовић	V	II	II	-	Мирјана Јовановић
	Наталија Тошић	V	III	III	-	Јелена Камберовић
	Катарина Јовановић	V	III	/	-	Биљана Савелић
	Ђурђина Васиљевић	V	III	II	-	Мирјана Јовановић
	Анђела Аксентијевић	V	III	/	-	Јелена Камберовић
	Стефан Николић	VI	I	II	-	Ведрана Милета
	Јована Јовановић	VI	II	III	-	Ведрана Милета
	Марија Јелисавчић	VI	II	III	-	Ведрана Милета
	Кристина Петковић	VI	III	II	-	Ведрана Милета
	Огњен Секулић	VI	III	/	-	Јелена Камберовић
	Марија Вујић	VI	III	II	-	Ведрана Милета
	Нена Тешић	VII	/	II	-	Биљана Савелић
	Вук Бабић	VII	/	III	-	Биљана Савелић
	Катарина Јездић	VIII	II			Ведрана Милета
МАТЕМАТИКА	Николија Вуковић	III	II			Јасминка Митровић
	Тијана Спасојевић	III	II			Јасминка Митровић
	Лена Ђуровић	III	II			Јасминка Митровић
	Ема Млађеновић	III	III			Јасминка Митровић
	Андријана Катанић	III	III			Јасминка Митровић
	Никола Југовић	III	III			Јасминка Митровић
	Далибор Милић	III	похвала			Јасминка Митровић
	Бојан Стаменић	III	похвала			Лепосава Јевтић
	Радомир Ђурић	IV	II	III	/	Јулка Вилотијевић
	Марија Тимотијевић	IV	II	/		Анђелка Ђурић
	Лазар Живановић	IV	II	/		Јулка Вилотијевић
	Никола Скокић	IV	II	/		Јулка Вилотијевић
	Јован Ивановић	IV	III	/		Анђелка Ђурић
	Михаило Јездић	IV	III	/		Јулка Вилотијевић
	Теодора Милошевић	IV	похвала	/		Анђелка Ђурић
	Лазар Радовановић	IV	похвала	/		Анђелка Ђурић
	Марко Николић	IV	похвала	/		Јулка Вилотијевић
	Александра Павловић	IV	похвала	/		Јулка Вилотијевић
	Никола Митровић	IV	похвала	/		Анђелка Ђурић
	Огњен Јездић	IV	похвала	/		Јулка Вилотијевић
	Марија Катанић	V	I	II		Миодраг Лазић
	Душица Голубовић	V	I			Миодраг Лазић
	Дане Аврамовић	V	I	II		Миодраг Лазић
	Снежана Арсенијевић	V	II			Миодраг Лазић
	Ђурђина Васиљевић	V	II			Миодраг Лазић
	Лазар Димитријевић	V	II			Миодраг Лазић
	Катарина Максимовић	V	III			Данијела Максимовић
	Виктор Чајковски	V	похвала	I		Миодраг Лазић
	Михаило Јовановић	V	похвала	III		Миодраг Лазић
	Катарина Јовановић	V	похвала	II		Данијела Максимовић
	Стефан Николић	VI	I	II		Зорица Бодирога
	Кристина Петковић	VI	I	I		Митар Јосиповић
	Огњен Секулић	VI	похвала	/		Митар Јосиповић
	Јован Ђорђевић	VII		I		Митар Јосиповић
	Сања Живановић	VII	II	/		Митар Јосиповић
	Никола Печеничић	VII	III	/		Данијела Максимовић
	Нена Тешић	VII	III			Миодраг Лазић
	Вук Бабић	VII	II	/		Миодраг Лазић
	Урош Јокић	VIII	I	/		Дубравка Давидовић
	Јелена Петковић	VIII	I	/		Митар Јосиповић
	Младен Југовић	VIII	II	/		Митар Јосиповић
	Марија Митровић	VIII	III	/		Дубравка Давидовић
	Дејан Јовановић	VIII	похвала	I	IV награда	Митар Јосиповић
БИОЛОГИЈА	Лазар Димитријевић	V	II	II		Тихана Пурић
	Илија Марић	V	III			Тихана Пурић
	Душица Голубовић	V	III			Тихана Пурић
	Матија Жужа	VI	I	II		Тихана Пурић
	Огњен Секулић	VI	III			Тихана Пурић
	Милица Јездић	VII	II	II		Дана Марковић
	Јелена Петковић	VIII	II	III		Ирена Јакић
	Анђела Ђокић	VIII	III			Ирена Јакић
	Љиља Николић	VIIIж	III			Ирена Јакић
ГЕОГРАФИЈА	Вук Бабић	VII	II			Драгана Јевђенић
	Анђела Стефановић	VII	III			Драгана Јевђенић

ШКОЛСКЕ 2012/13. ГОДИНЕ

ПРЕДМЕТ	УЧЕНИК	РАЗРЕД	РАНГ ОПШТИНСКО	РАНГ ОКРУЖНО	РАНГ ДРЖАВНИ	НАСТАВНИК
ФИЗИКА	Ђорђе Милинковић Александар Јовановић Дејан Јовановић	VI VIII VIII	I III			Видан Павићевић Видан Павићевић Видан Павићевић
ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК	Катарина Јездић Теодора Млађеновић	VIII VIII	I III	II II		Ана Драгојловић Ана Драгојловић
ИСТОРИЈА	Лазар Стјепановић Маријана Тодоровић Кристина Петковић Младен Југовић Јелена Петковић Милун Аврамовић Милена Павловић Анђела Ђокић	V VI VI VIII VIII VIII VIII VIII	III III III II II III III III	/	/	Родољуб Арсенијевић Силвана Штрбац Марко Ковачевић Родољуб Арсенијевић Родољуб Арсенијевић Родољуб Арсенијевић Родољуб Арсенијевић Родољуб Арсенијевић

АТЛЕТИКА

ОПШТИНСКО ТАКМИЧЕЊЕ:

ЖЕНСКА ЕКИПА Основне школе „Свети Сава“ освојила је ДРУГО место.

Појединачно:

- **Весић Анђела** – 100 м.

- **Ракић Ивана** – скок у даљ;

Женску екипу чине: **Весић Анђела** – 100м, **Ђокић Анђела** – 300м, **Дуканић Дајана** – 600м, **Ракић Ивана** – скок у даљ, **Мочевећ Дајана** – скок у вис, **Николић Љиљана** – кугла, и **Ђокић, Гавриловић, Катанић, Весић** – штафета 4x100м.

ОКРУЖНО ТАКМИЧЕЊЕ:

- **Весић Анђела** – 100м – прво место;

- **Ивана Ракић** – скок у даљ – 2. место;

МЕЂУОКРУЖНО ТАКМИЧЕЊЕ:

- **Весић Анђела** – 100м – четврто место

Мушка екипа Основне школе „Свети Сава“ освојила је прво место на општинском такмичењу.

- Мушку екипу чине: **Божић Милош** – 100м; **Милановић Драган** – 300м; **Мијатовић Давид** – 800м; **Тешић Лазар** – скок у даљ; **Сенић Никола** – скок у вис; **Фурунџић Коста** кугла и штафета 4x100м: **Божић, Милановић, Стаменић и Николић.**

Окружно такмичење – прво место;

Међуокружно такмичење – друго место;

- **Милановић Драган**, 300м – пласман на Републичко такмичење;

Републичко такмичење:

- **Милановић Драган** – 300м – 12. место.

АРХИМЕДЕС

ЕКИПА ОШ „СВЕТИ САВА“ 4. НАГРАДА:

ЕКИПУ ЧИНЕ: **Радомир Ђурић** IV разред, **Виктор Чајковски** V разред, **Кристина Петковић** VI разред, **Јован Ђорђевић** VII разред, **Дејан Јовановић** VIII разред.

ПОЈЕДИНАЧНО НАЈБОЉЕ РЕЗУЛТАТЕ ИМАЛИ СУ:

Јован Ђорђевић III награда и

Радомир Ђурић IV награда.

КЕНГУР БЕЗ ГРАНИЦА

Јован Ђорђевић VII разред, I награда

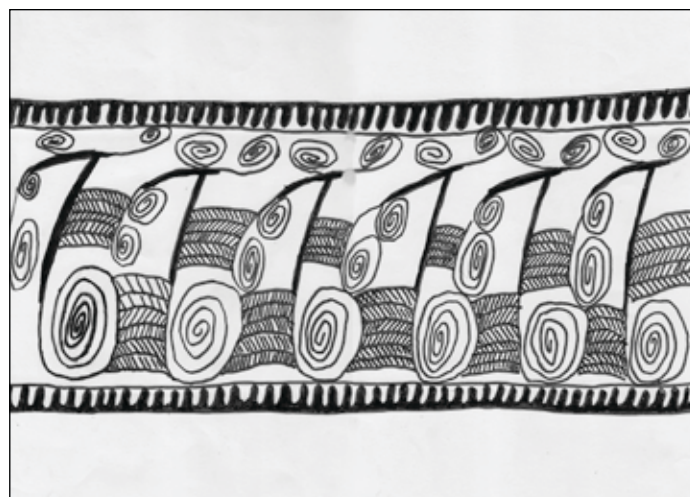
и **Лука Митровић** VI разред III награда.

ФУДБАЛ

3. место (општинско) **Росић Милош**

СВЕТОСАВСКИ ТУРНИР ШАХА

I место ОШ „Свети Сава“ (дечаци)

Давид Милић VII-3

ГАШИНО ПЕРО 2013. ДОДЕЉЕНО ДАНИЈЕЛУ ЋОРОВИЋУ

Награда Гашино перо додељена је на 25. међународном фестивалу хумора за децу ученику седмог разреда ОШ „Свети Сава“, Данијелу Ћоровићу. Награда је намењена младим ствараоцима. Тим поводом разговарали смо са Данијелом.

♦ *Чули смо да си учествовао на конкурс „Гашино перо“. Да ли си срећан што си награђен и колико ти та награда значи?*

- Та награда ми много значи. Веома сам срећан што сам је добио.

♦ *За коју си књигу добио ту награду?*

- Добио сам је за књигу „Црвено светло“.

♦ *Да ли те та награда мотивише за писање нових књија?*

- Мислим да ме јако мотивише.

♦ *Шта те инспирише за писање књија?*

- Инспирише ме све, од стварних догађаја, мисли... једноставно, у свему се може наћи инспирација.

♦ *Да ли волиш да пишеш и зашто си одабрао писаћу машину, а не компјутер?*

- Да, ја једноставно обожавам да пишем. Писаћу машину сам одабрао зато што писаћа машина има душу, а

Додела Гашиног пера у Лазаревицу

компјутер је само машина. Тренутно пишем на писаћој машини „Consul 2224“. Мада и сама писаћа машина (ни)је савршена. Највећа мана ових механичких је то да грешке можете избрисати једино коректором. Препоручујем да се користи коректор у оловци. Ако се користи коректор у бочици, може се десити да остане велики и ружан траг на точку, односно ваљку, како га многи зову.

♦ *Које књије читаш и које наслове планираш да објавиш у будућности?*

- Читам сада (углавном) путописне књиге, примера ради прочитао сам „Велику авантуру“ Виктора Лазића, „Крузеро алто“ од писца Боровоја Владисављевића, прочитао сам и књигу која није путопис – „Волво камиони“ Ерленда Луа. Тренутно читам „Приче са путовања“ од Љиљане, Валерије и Витомира Васића. У будућности планирам да објавим све књиге које сам написао. Следећи наслов који ћу објавити је наставак Трилогије, „Жуто светло“.

♦ *Који ти је омиљени писац и зашто си изабрао баш њега?*

- Омиљени писац ми је Орвел. Свидео ми се зато што на хумористички начин приказује комунизам у књизи „Животињска фарма“. Одлична му је и књига „1984“ у којој се бави питањем слободе.

Лука Марковић и Алекса Марковић

НАГРАДА „ГОРДАНА БРАЈОВИЋ“ ТРЕЋИ ПУТ ДОДЕЉЕНА ДАНИЈЕЛУ ЋОРОВИЋУ

У Зборнику награђених радова „Песма међу песницима“ организатори 16. књижевног сусрета „Дани дечје поезије и стваралаштва – Гордана Брајовић“ (Компанија „Новости“ и Центар за културу Алексинац) истичу да је на њихову радост, на Конкурс стигло преко две хиљаде радова и да је манифестација важан полигон за афирмацију најмлађих писаца. Ученику 7/4 ОШ „Свети Сава“ у Бајиној Башти, Данијелу Ћоровићу додељена је трећа награда у конкуренцији ученика од петог до осмог разреда основне школе за прозни рад „Замишљај Марка Краљевића у нашем времену“. Данијелу је ово трећа по реду награда „Гордана Брајовић“.

Андријана Јујовић II-4

Алекса Јелисавчић IV

Дечија недеља у ОШ „Свети Сава“

УЧЕНИЦИ СЕ РАДУЈУ ДЕЧИЈОЈ НЕДЕЉИ

*Ученици 3/1 направили су роде у склопу Дечије недеље.
Посетили смо их и разговарали о Дечијој недељи*

♦ На ком часу сће радили роде?

„Ја сам роду урадила у кући.“ (Марта)

„Ми смо то радили на ликовном, па сам заборавио да урадим!“ (Марко П.)

♦ Да ли је било тешко?

„Не!“ (Марта)

♦ Да ли вас радује Дечија недеља?

„Мене Дечија недеља радује.“ (Марко П.)

„Радује ме!“ (Александра)

♦ Да ли бисте волели да упознајте нове другаре?

„Волела бих да упознам нове другаре!“ (Ива)

♦ Да ли бисте другој деци упутили неку поруку поводом Дечије недеље?

„Поручио бих да сви воле Дечију недељу!“ (Владимир)

„Да се људи радују деци“ (Марта)

„Да уче и буду радосни!“ (Марко П.)

*Алекса Марковић 7/4,
Данијел Ђоровић 7/4*

Роде

ПРВАЦИ ОДУШЕВЉЕНИ ДЕЧИЈОМ НЕДЕЉОМ

*Прваци су се радо укључили у активности поводом Дечије недеље.
Тим поводом разговарали смо са учитељицом Анђом Ђурић*

Цртање у дворишту школе

♦ Како су ученици прихватили рад на тему: Мама, тата, хоћу сестру или брата?

„Лепо су сарађивали, излагали смо радове у граду.“

♦ Да ли су они схватили шта значи Дечија недеља?

„Веома добро су схватили шта значи Дечија недеља, упознати су са тим већ од вртића.“

♦ Како су се снашли у првом разреду?

„Као и сваки почетак. Мало је тешко, али снашли су се и одлично напредујемо.“

♦ Ученици првог разреда лепо су прихватили школу. Ево шта прваци кажу о школи и Дечијој недељи:

„Лепо ми је у првом разреду. Учитељица ми се свиђа.“ (Анђелина)

„Предмети нису тешки. Српски ми се свиђа.“ (Лазар)

„Веома волим да цртам и пишем.“ (Матеја)

„Волим да радим домаћи и није ми напорно.“ (Милица)

„Волим да се дружим и због тога ми је лепо у школи.“ (Душан)

„Свиђа ми се то што су наши радови постављени свуда по школи.“ (Василија)

Милушин Лазаревић

Дечија недеља

ПРИРЕДБА У ЧАСТ ПРВАКА - ФОТО РЕПОРТАЖА

Биће ти лепо са нама

Бојаш пројам

Директор поздравља прваке

Добродошли

Ко се боји школе још

Коло у часћ првака

Скеч

Весело и пољетно

НОВОГОДИШЊА ПРИРЕДБА ПРВАКА

За крај првог полугодишта ученици 1/1 одељења припремили су новогодишњу приредбу за родитеље и госте. Програм се састојао из неколико хорских песама и рецитала прилагођених узрасту ученика.

Учесници приредбе желели су да буду маскирани, што је још више појачало драж новогодишње свечаности нашег одељења.

Маријана Лукић, учитељица

Срећна Нова година

Приредба

НОВОГОДИШЊА ПРИРЕДБА

У петак 20.12.2013. године у холу школе одржана је приредба поводом Нове године. Ученици трећег разреда заједно са својим учитељицама приредили су ученицима првог разреда пригодни програм у коме су уживали најмлађи основци.

Н.М.

Сара Вујовић I-1

Драја Милић II-1

Ена Савелић III-4

„КАД СЕ СПОЈЕ ХУМАНОСТ И КРЕАТИВНОСТ“

Доброћворна приредба у нашој школи

Са хуманићарне приредбе

Учесници

Ученици наше школе покренули су добротворну акцију за помоћ двогодишњој девојчици Уни Савић, која болује од леукемије. Тим поводом су у холу школе одржане две приредбе: за ученике старијих разреда 6. децембра и 9. децембра за ученике млађих разреда.

Наша школа је увек радо подржавала хуманитарне акције и учествовала у њима. Овога пута, идеја је потекла од ученика из одељења VIII/1, а у акцију

су се укључили и ученици из других одељења. Својим новчаним прилозима сви ученици наше школе су дали свој допринос и показали да су лекцију из хуманости савладали са највишом оценом. Највећа је она задужбина „коју неко чини сам собом, личним радом“ и добрим делима, каже се у једној народној причи о Светом Сави. Управо овим чином постављамо темеље једној новој задужбини.

Сама приредба била је прилика да ученици покажу своју креативност и таленте за глуму, рецитовање и музику и да својим другарима и наставницима покажу и неке друге стране своје личности, које у току редовне наставе често остану непримећене.

Ивана Јоксић, Марија Игњић и Милан Николић забавили су нас сценом из познате Стеријине комедије „Покондирена тиква“. Осим талента за глуму показали су и таленат за осмишљавање сценског наступа и бирање костима. Зорана Јевтић и Лука Јовичић изабрали су и спремили скичеве којима су насмејали ученике млађих разреда. Александра Димитријевић, Наташа Божић, Тамара Радовановић, Урош Мандић и Никола Рајаковић извели су скеч „Мира Рима“, а скеч „Тужакање“, који су спремали са својом учитељицом, извели су ученици четвртог разреда: Лука Јовановић, Ана Митровић, Игор Ми-

ловановић и Андријана Димитријевић.

Александар Лукић је забавио публику својим казивањем песме Градимира Стојковића. Поруке о човечности, хуманости и честитости пренели су нам: Нена Тешић, Исидора Павловић, Татјана Милановић, Ема Станојевић, Вук Бабић, Наташа Божић, Александра Димитријевић и Урош Мандић, кажујући стихове Радјарда Киплинга, Недељка Попадића и Предрага Пјевића.

Део свог умећа на гитари показали су нам Лазар Илић, Јован Ђорђевић, Ана Маринковић и Стефан Јовичић. Својим дивним певањем забавили су нас: Анђела Стефановић, Јелисвета Ђурчић, Лука Јовичић, Николија Вуковић и Ена Савелић.

Било је задовољство сарађивати са овим младим људима, пратити њихове идеје, давати им сугестије и осмишљавати програм који има овако племенит циљ.

Биљана Савелић

Покондирена тиква

Бојана Вимић II-4

Катјарина Ђурић III-1

ДАН ОСОБА СА АУТИЗМОМ

Ученици са сметњама у развоју учесници културно-забавних манифестација

Другог априла 2013.године деца са сметњама у развоју обележила су Светски дан особа са аутизмом. Спајајући га симболично са Међународним даном књиге за децу, у госте су позвали писца **Мошу Одаловића** и кантаутора **Бранка Пражића**. Деца са сметњама у развоју уприличено је прелепо песничко-поетско вече у свечаној сали Основне школе Свети Сава.

Лепо је дружити се

У групнмв псника

На позив организатора „Дечијег ускршњег сабора“ 30.04.2013. деца са сметњама у развоју посетила су ову манифестацију у Бањи Врујци. У оквиру манифестације деца су посетила Чаробно село: присуствовали су радионицама познатих сликара и песника: посетили су музеј-кућу **Живојина Мишића**.

Читаву манифестацију снимала је екипа РТС-а. У емисији су учествовала и деца са сметњама у развоју

Оливера Ђуровић

НАГРАДНИ ИЗЛЕТ

Током школске године ученици се труде да остваре што бољи успех на пољу дисциплине. Као награду за свој труд добијају наградни излет.

Школске 2012/2013. године ученици одељења 6/2 и 6/3 истакли су се као најдисциплинованији и тиме добили могућност да оду на заслужени наградни излет на Златибор.

Последњег дана школске године када су сви остали ученици ишли у школу, ми смо били привилеговани, распустили се дан раније и отишли на једнодневни, опуштајући одмор.

Златибор је прелепа планина која својим природним лепотама очарава. Привукло нас је језерце у центру Златибора. Неки су се сликали, неки трчкарали око њега. Поред језерца шеткао се човек премаскиран у зеца и привлачио пажњу најмлађих, али и нас. Сви су радо похитали да се сликају са њим. Ипак, највише деце се определило за трамболину. Скакали су, превртали се, обртали. Изгледали су толико занимљиво и привлачно да је сваки пролазник желео да им се придружи. Толико срећне деце на једном месту!

Одједном почела је киша да лије као из кабла. Потражили смо склониште у једном од многобројних објеката уређеном у планинском стилу. Био је то пролазни хир природе, ускоро је засијало сунце и ми смо опет кренули у шетњу, куповину сувенира и тако дошли до луна-парка. Е, ту је почела права занимација! Већина је похитала да купи жетоне за аутиће, неки су „ловили рибице“, а неки ишли у 5Д биоскоп. Време нам је брзо пролетело.

Овај излет била је награда за дисциплину и владање, али и доказ да вреди потрудити се!

Марија Вујић 7/3

САОБРАЋАЈНА ПОЛИЦИЈА И ПРЕДСЕДНИК СО КОД ПРВАКА

Учимо правила

Број саобраћајних незгода у Србији где су жртве пешаци у порасту је. Велики значај у том смислу имају акције саобраћајне полиције која упућује ученике првог разреда о правилном кретању у саобраћају и безбедном преласку улице. Припадници саобраћајне полиције и председник СО посетили су прваке у нашој школи 19. септембра, а седам дана касније час из предмета Свет око нас реализован је у граду. Припадници саобраћајне полиције показали су првацима како се прелази улица.

С.Ђ.

Лепо поклони

ХРИШЋАНСТВО И МОДЕРНИ СВЕТ – ЦИКЛУС ТРИБИНА У ОРГАНИЗАЦИЈИ ШКОЛСКЕ БИБЛИОТЕКЕ

Читајући библијске и старије текстове и поредећи их са модерним књигама, можемо закључити да и поред технолошког прогреса сличне недоумице муче људе из свих епоха. Старозаветна „Књига о Јову“, између осталог, подстакла је вековне расправе да ли је праведни страдалник Јов адекватно награђен за свој губитак и патњу. Роман Вилијема Пола Јанга „Колиба“, светски бестселер на тему страдања невиних, продат је почетком 21. века у више милиона примерака. Аутор је гостовао у Београду, пре две године, у склопу европске турнеје. У сали за промоције књижаре „Делфи“ у Студентском културном центру, том приликом, окупили су се бројни поштоваоци књиге. Скуп сам пажљиво пратила као љубитељ књиге, филолог по струци, али и са културолошког и социолошког аспекта. Књига варира тему о страдању недужних. Отац је повео децу на камповање

Галерија Установе „Култура“

и двоје старијих имало је незгоду приликом вожње чамцем. Док је помагао деци да се извуку из језера, отац је привремено изгубио из вида најмлађу ћерку која је цртала на тераси бунгалова. Никада више није видео дете. Масовни убица искористио је тренутак непажње и дете је страдало. Уметник је понудио своју визију света у другом делу књиге и покушај одговора на питање: Зашто невини страдају? Интересовање за поменути књигу и литературу тог типа сведочи о томе да људи траже одговор на вечне теме покренуте у библијским текстовима и данас са једнаким жаром. Има ли хришћанство одговор на таква питања? Да ли је хришћанска религија у стању да одговори на дилеме модерног човека? Учесници духовних разговора, свештеници и вероучитељи, одговарају на бројна питања и дилеме савременог човека. Циклус је отворен у мају разговором на тему Исус Христос – Исус из Назарета, Син Божији, Син Човечији и Месија. У октобру, новембру и децембру одржане су трибине на теме: Хришћанска врлина, Радост и туга и Божић (у Галерији „Установе Култура“). Свештеници Горан Милинковић, Владимир Васиљевић, Ђакон Владимир Малешевић и вероучитељи Александра Малешевић, Ана Црепуљаревић и Раде Јагодић говорили су о разним аспектима хришћанства. Циклус трибина наставља се у другом полугодишту.

С.Ђ.

Духовни разговор у билиотеци

О Божићу

Војин Николић II-1

Андреја Јелисавчић II-1

НОВИ УЧЕСНИЦИ ПРОЈЕКТА „ХАЈДЕ ДА СЕ ДРУЖИМО“ ДОБРО СЕ ПОКАЗАЛИ

Књижевно вече у библиотеци

Није лако бити фотограф

Публика

„Жуто светло“ оживљено интeрпeрeтaцијом Тијанe, Лeнe и Нинe

Циклус књижевних вечери под мотом „Хајде да се дружимо“ настављен је у новембру. Учествовали су ученици 4/3 (учитељица Јасминка Митровић). Креативним идејама, сценским решењима учесници су потврдили указано поверење. Млади глумци добро су се показали у скечу „Сликање“ Гвида Тартаље. Шаллива прича о неуспелом покушају фотографисања на излету насмејала је публику. Нина, Тара, Дрина, Далибор, Сара, Јасна, Петар, Тијана, Лена, Андријана, Ема без напора уживели су се у улогу несташних ђака који на разне начине ометају фотографа. Лежерно и лепо учесници су драматизовали причу „Паметни идиот“ из књиге „Жуто

светло“ Данијела Ђоровића. Мимиком, глумом и изражајним читањем Тијана Спасојевић, Николија Вуковић и Лена Ђуровић дочарале су атмосферу у кући главног јунака, зеца Драже: сукоб оца и најстарије ћерке Северине због њене опседнутости модом уместо посвећености студијама. Четвртаци су као прави креативци рецитовали своје песме на тему јесени, домаћих задатака, другарства као и песме других аутора. Лепо дружење које ће учесници и публика понети са собом као подстицајно искуство!

Соња Ђоровић

Андријана Симић IV-1

Дијана Новаковић IV-1

САВИН НАСЛЕДНИК

Најпре да се подсетимо одговора на питање: који је значај школе и образовања у периоду сазревања једног детета? Није случајно да се у школу иде у целом периоду одрастања и сазревања, с циљем да она треба да образује и усмери сазревање једног ђака. Почевши од првих школских дана, ђаци уче да пишу, да рачунају, истражују и изнутра упознају свет око себе кроз више школских предмета. Ништа мањи значај нема и њихово сазревање кроз међусобне односе, где се тешу и обликују у разним ситуацијама, проводећи време у истој учioniци једни са другима. Уче се и поретку, поштовању ауторитета и установе, што их припрема за разне односе и друштвени живот по завршетку школе. Без школе, не би били оспособљени не само за посао којим ће се касније бавити у животу, већ ни за друштвени живот уопште у урбаним срединама: да се сналазе у свакодневним збивањима (плаћање рачуна, одлазак лекару, куповина итд.), да критички прате медије, културна дешавања, да размењују мишљења о домаћим и светским збивањима, да упознају наслеђа других народа. У школи сазнајемо оно што се свако од нас пита: какав је човек у односу на остали живи свет, какав је састав нашег тела, какав је ово свет који нас окружује и како да се опходимо једни према другима и према свету у којем живимо.

Међутим, редовни школски предмети не излазе из оквира света који нас окружује и нашег свакодневног живота у њему. Не дају нам одговор на најважније питање које човек себи поставља, а то је: зашто постојим? Који је смисао мог постојања? Стога је, поред свих знања која стицемо из других предмета и која нас воде кроз живот, насушно потребно да добијемо одговор и на ово најважније питање, а на које се одговара на часу верске наставе. Заблуда је да се на веронауци учи само о обичајима, традицији везаној за празнике,

или се ђацима преноси неко веровање које није знање, па се не може доказати. Реч је о вери зато што је реч о поверењу, а то значи о љубавном односу са Творцем, другим људима и природом, а не о нечему недоказивом.

Без одговара на суштинско питање смисла нашег постојања, и сва друга наша знања стечена у школи била би крња, непотпуна, јер би нам открила лепоту и могућности свега што је створено, али не бисмо знали чему све то. Зашто сам се ја родио/ла, зашто баш у ово време, на овом месту, од ових родитеља, откуд постоји све што ме окружује и чему тежи, ко је родио првог човека ако су касније људи рађали своју децу, прво дрво, цвет, животињу, откуд сунце, месец, планете, зашто се умире – је ли то крај, како да одгонетнем тајну живота и шта је најважније у животу да то постигнем? Одговори на ова питања о којима се говори на веронауци, чини се, још дубље образују и васпитавају ђака, и руководе га у даљем животу. Дају му унутрашњу радост и сигурност, и осмишљавају животне ситуације у којима ће се налазити, омогућавајући му да се на прави начин, непоколебиво, изнесе са њима.

Ближи нам се и празник светог Саве, а посебан је благослов да се образујемо у школи каја носи име најмудријег Србина. Ако бисмо се на светог Саву угледали, знамо да нећемо погрешити. Савиним наследником и следбеником можеш се назвати само ако можеш бити у потпуном јединству вере са њим те...

„Ако, као и он, и ти можеш веровати да ништа од постојећег није тек тако ту, него да је део остварења љубави Божије која не само што све што постоји приводи из непостојања у живот, него га сваког трена и одржава у постојању својом творачком љубављу...

Ако можеш веровати да Бог није створио свет из нужности, него да је света могло и да не буде. А ако није морало да буде света,

није морало да буде ни тебе. Па ипак, ту си. Призван си у биће само благодарећи љубави Божијој, и само благодарећи њој држиш се над амбисом небића. Стога:

Ако не осећаш дубоку захвалност због саме чињенице да постојиш, због тога што те уопште има - немој себе називати хришћанином.

Ако ниси захвалан Богу што данас сија сунце, што уопште постоји сунце - немој себе звати хришћанином.

Ако можеш веровати да си на овој планети са неким циљем који надмаша твоју моћ поимања, и да његовом одгонетању вреди посветити цео свој живот, као и да ћеш величину тога циља открити а њему се све више приближавати тек у мери свога смирења пред Њим.

Ако можеш веровати да Црква није од овога него од онога света, да то није институција коју су основали људи, него заједница коју је установио сам Бог.

Уистину, иако имамо Бога који нас поштује и никада не узурпира нашу слободу, који нас је учинио самовласнима и жели да будемо аристократи духа (јер не мање него Духа Светога примисмо), ми се необично лако одричемо свог небеског порекла и задовољавамо само сувишним мрвицама са пребогате трпезе. Јефтино се продајемо иако смо прескупо плаћени.

А плативши нас скупо, и све чинећи не би ли нас некако узвео на небо, и даровао нам Царство своје будуће, праведни Бог у томе, можда, и не сме бити баш сасвим праведан. Јер, ако буде судио по правди, ко ће претећи, ко ће избећи праведну казну за преобиље својих промашаја и сагрешења? Бог својом 'широком руком' мора додати своје милости и љубави на наш тас, не бисмо ли некако превагнули у благодатије, а тиме и у вечни живот. Он мора бити 'неправедно' многомилостив и безразложно човекољубив, да би човек могао окусити вечност.

Но, да би твоје спасење, а једино преко тебе и спасење васцеле творевине Божије,

и од тебе зависило, мораш бити и одговоран, те стога треба да знаш да се одговорност хришћана састоји у чињеници што су они Црква, јер бити Црква значи бити тело Христово, тј. сам Господ Христос. Отуда, суштина твога греха није у неиспуњавању неке формалне обавезе (нпр. молитвеног правила или одређеног поста итд.), него је твој грех, твоја грешка, боље речено - твој егзистенцијални промашај, у томе што не успеваш да будеш део Цркве, тј. самога Христа, а то увек изнова не успеваш када немаш љубави за другог. Срж греха је - бити 'Христос' без љубави. Заиста, има ли ичег парадоксалнијег и неприроднијег од 'Христа' без љубави...

Стога, ваља да знаш да Бога можеш познати само онолико колико га волиш. Јер, сазнавање личности (а Бог је личност) не састоји се у схватању појмова, него у живљењу односа.

Додуше, треба да знаш да и ван Христа постоји слобода, али само слобода без љубави. Слобода неодвојива од љубави постоји само у Цркви, јер се само истинска љубав не мири са смрћу (која се, на крају крајева, испоставља као једини суштински човеков проблем).

Ако, дакле, све ово можеш (и хоћеш) веровати и на темељу те вере зидати живот свој, тек онда се с правом можеш назвати поштоваоцем и учеником и следбеником Св. Саве, који је и сам ученик и следбеник самога Господа Исуса Христа који нас Црквом својом свему овоме и научи, те му зато слава и част у векове векова. Амин.“

(свештеник Владан Перишић, извод из Светосавске беседе изговорене 27. јануара 2002. на ПБФСЦ, у: Владан Перишић, Са теолошке тачке гледишта, изд. ИТИ, Београд 2010, стр. 137-140)

Највећа част за сваког ђака била би назвати се Савиним наследником.

Александра Малешевих

НАША ШКОЛА ДОМАЋИН ОПШТИНСКЕ СМОТРЕ РЕЦИТАТОРА

Општинска смотра рецитатора одржана је 29. марта 2013. Учествовало је двадесет такмичара млађег и средњег узраста, ученика основних школа у општини. У конкуренцији учесника млађег узраста најуспешније су биле Николија Ву-

ковић (ОШ Свети Сава), Митровић Наталија (ОШ „Душан Јерковић“, Костојевићи) и Милица Митровић (ОШ „Стеван Јоксимовић“, Рогачица). Победници у конкуренцији средњег узраста су Емилија Ђурић (ОШ „Рајак Павићевић“), Матија

Жужа (ОШ „Свети Сава“) и Андреј Митровић (ОШ „Рајак Павићевић“). У складу са пропозицијама такмичења, по два првопласирана такмичара у обе конкуренције учествовала су на Окружној смотри у Косјерићу.

С.Ћ.

Прваци у библиотеци

Ученици специјалног одељења у библиотеци

Лекција за најмлађе

КОЛЕКТИВ ОШ „СВЕТИ САВА“ НА САЈМУ КЊИГА

Колектив ОШ „Свети Сава“ посетио је Сајам књига у Београду. Посета Сајму је лепо искуство без обзира на навалу шунда и прилике у издаваштву. Пољска књижевница Олга Токарчук говорила је на отварању Сајма о суштинском значају читања и књижевности уопште: „А онога ко по овим широким ходницима прође покрај детета које чита, молићу да има на уму: читање је свето стање. Дете које чита никад не тре-

ба ометати...Књижевност је за мене посебан и још прилично тајанствен начин људске комуникације. Такав, у рационалне оквире тешко уклопив вид преношења искустава, знакова, смисла, омогућава детету да открива и упознаје свет на најбољи могући начин. Јер дете тада има једину и непоновљиву могућност, коју му не могу заменити ни филм, ни све популарније компјутерске игре, а то је оно вербално, емоционално и

социјално прелажење у другу личност. То је стање тренутног ишчежућа, одбацивања свога 'ја' које нам контролисано и безбедно омогућава да будемо једно време неко сасвим други, да превазиђемо границе сопственог овде и сада.“ На Сајму књига ученик седмог разреда Данијел Ћоровић потписивао је своје књиге на штанду Књижевне Омладине Србије.

С.Ћ.

Друговање са књигама

Рециклажа и декорација

ЈЕСЕН У РЕЧИ И СЛИЦИ

Ученици 2/4 су са учитељицом **Иваном Срдих** организовали различите активности везане за тему Јесен. Посматрали су и бележили, упоређивали, закључивали, цртали, писали саставе, правили разредну изложбу... Продукти њиховог рада украшавали су паное и прозоре њихове учионице.

Искуство у раду са децом нам показује да деца највише воле игровне активности и да тако најбоље усвајају нова знања која су трајна и применљива. Значај оваквог начина рада огледа се у активности све деце, заинтересованости и истрајности, испољавању креативности, задовољству...

ЈЕСЕН

Ја волим јесен. То је дивно годишње доба. Ових дана у мом крају је сунчано. Сунце сија, али не толико јако. На плавом небу се појављују бели облаци. Очекујемо кишу.

Дува ветар. Са дрвећа опада разнобојно лишће. Када кренем у школу, осетим како шушти лишће испод мојих ногу. Када изађем напоље, осетим мирис јутарње росе. Трва мења боју као и сваке године. Птице иду на југ. Пакују своје ствари. Животиње траже скровишта.

Људи облаче дебљу одећу. Ложи се ватра. Почеле су школске обавезе.

Андријана Јуџовић 2/4

ЈЕСЕН

Јутра су хладна јер је стигла јесен. Понекад падне киша. Забавно је јер после кише може да се скаче по барицама. Каткад огреје сунце и оно нас угреје. Облаци су весели и разних су облика. Некад дуне хладњикав, а некад и пријатан ветрић.

Лишће на дрвећу је жуто и румено, опада. Дрво као да хоће да спава. Ујутро се трава бели као да је пао снег. Јутарња роса је сјајна.

Медвед се спрема за зимски сан. Веверица прикупља храну. Људи спремају џемпере од овчије вуне за хладну зиму.

Урош Бајић 2/4

БАСНА

Препирали се коњ, магарац и гавран ко је од њих најбољи. Посматрао их је један лав.

Магарац рече: „Мене су људи хтели да помере, а ја ни да макнем. Зато сам ја најјачи“. Коњ рече: „Ја сам најбољи јер сам био у рату са јунацима. Мој јунак је био Марко Краљевић, а и најстарији сам“. Гавран исприча како је страшним змајевима крао злато и прстење. Нису могли да одлуче ко је најбољи. Дође лав и рече: „Сви смо ми подједнако јаки и добри“. Сви они научише лекцију.

Вук Јакић 2/4

ЖИВОТИЊЕ

Не дирај прасе док пасе,
не дирај лава док спава,
не дирај тигра док се игра.

Не дирај мацу док преде
и цуку док једе.
Не дирај коња док води трку
јер можеш да направиш збрку.

А лепи зеко има дугачке уши,
Када трчи, све се пуши.

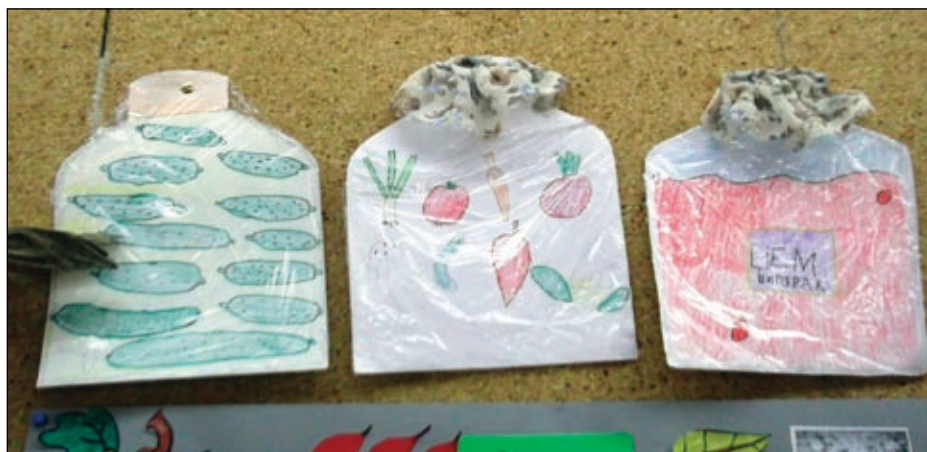
Давид Јеличић 2/4

Јесења декорација

Као у бајци

Ко може да огоди зимници

ПРОДУЖЕНИ БОРАВАК-МЕСТО ЗА ОПУШТАЊЕ И УЧЕЊЕ

Школске 2005/06. године почео је са радом продужени боравак. Током протеклих година повећавало се интересовање ученика и родитеља за овај облик организованог рада са ученицима.

У циљу пружања помоћи запосленим родитељима, наша школа и ове године пружа могућност продуженог боравка деце у школи. Боравак је предвиђен за ученике од 1. до 4. разреда, а они у њему могу проводити време од 7:30 до 17:00 часова. Ученицима је пружена и могућност коришћења три obroka дневно – доручак, ужина и ручак. Рад у групама организују и воде учитељи Радивоје Милановић и Јелена Јовић.

У групишћу је леише

Радио и забавно

Рад у продуженом боравку усклађен је и прати редовну наставу. Деца у продуженом боравку време проводе у испуњавању школских обавеза, игри и одмору.

Дакле, поред тога што се друже и заједнички проводе време у учионици која је уређена њиховим малим уметничким делима, ученици читају, пишу домаће задатке, вежбају, учествују у ликовним и музичким радионицама. На тај начин учитељи продуженог боравка пружају додатну подршку учитељима редовне наставе.

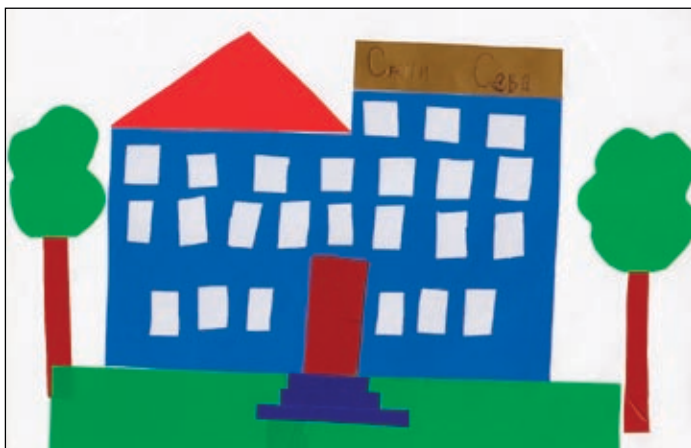
У продуженом боравку успостављамо равнотежу између рада и одмора. Стога је деци обезбеђен простор за одмор и игру јастућићима, занимљивим друштвеним играма и часописима које ученици радо читају. Учионица је опремљена клима уређајем, рачунаром, телевизором, ЦД и ДВД плејерима, тако да ученици одмор могу

ситуацијама и комуникацији са околином. Рађају се многа пријатељства, учи се о поштовању различитости, о важности сарадње у групи...Старији ученици радо помажу млађима, а често се деси да млађи ученици подсети старије на нека заборављена знања. Доста пажње се поклања и укључивању ученика у обележавање значајних датума које школа прославља, као и у друштвена збивања.

Продужени боравак у нашој школи омогућава ученицима који су ван куће пре и после редовне наставе да занимљиво, креативно и корисно проведу време, а родитељима – на првом месту, безбедност и сигурност њихове деце.

Зато – дођите! Ми вас спремно очекујемо!

Јелена Јовић и Радивоје Милановић

Ивана Пашић 1-2

Сара Вујовић. 1-1

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ОСНОВНИХ ШКОЛА У ШАХУ

Најусејнији чланови наше екипе на Републичком првенству основних школа у шаху: Јокић Урош и Ђорђевић Јован

У Конгресном центру „Звезда“ у Врњачкој Бањи, од 29. до 31. марта 2013. године, одржано је првенство основних школа Републике Србије, на коме је учествовала и екипа Основне школе „Свети Сава“. Екипу су сачињавали Урош Јокић 8/1, Јован Ђорђевић 7/3, Милош Стаменић 8/3 и Милун Аврамовић 8/4. Иако 11. по рејтингу играча екипа је на крају заузела 9. место, мада је све до последњег кола била у игри за пехар и медаље. На крају је одлучио жреб по Швајцарском систему и веће искуство противника. Посебно добру игру пружили су Урош Јокић и Јован Ђорђевић који су играли на првој и другој табли и успешно се носили са боље ранжираним и искуснијим играчима.

Т а б е л а

Пласман екипе	Рејтинг пре такмичења	Назив школе	Место	Партија	Победа	Нерешено	Пораз	Бодови	Поени
1.	2.	ОШ Стеван Сремац	Сента	7	5	2	0	17	19
2.	1.	ОШ Горан Остојић	Јагодина	7	4	3	0	15	18
3.	8.	ОШ Илија Гарашанин	Гроцка	7	4	0	3	12	16,5
4.	7.	ОШ Душан Радовић	Ниш	7	4	0	3	12	16
5.	10.	ОШ Први мај	Врњачка Бања	7	3	3	1	12	15,5
6.	4.	ОШ Павле Савић	Београд	7	3	2	2	11	17
7.	5.	ОШ Чегар	Ниш	7	3	2	2	11	16,5
8.	6.	ОШ Др. Зоран Ђинђић	Ниш	7	3	1	3	10	13
9.	11.	ОШ Свети Сава	Бајина Башта	7	3	0	4	9	11
10.	3.	ОШ Жабаре	Жабаре	7	1	2	4	5	10,5
11.	12.	ОШ Вук Караџић	Пожаревац		1	1	5	4	9
12.	9.	ОШ Попински борци	Врњачка Бања		0	0	0	0	6

Милица Бојдановић III-1

Бојана Крлић IV-1

Лена Буровић IV-3

ПЕТИ ШАХОВСКИ ПИОНИРСКИ ФЕСТИВАЛ „ДР ПЕТАР ТРИФУНОВИЋ“, БАЈИНА БАШТА, 26.01.2013. ГОДИНЕ

Победници петог шаховског фестивала са организаторима такмичења

Пети шаховски пионирски фестивал за ученике основних школа Западне Србије одржан је ове године 26. јануара у Основној школи „Свети Сава“ у Бајиној Башти. Учествовало је девет екипа у мушкој и седам екипа у женској конкуренцији.

На свечаном отварању госте је поздравила директорица школе Лепосава Ивановић, а о нашем прослављеном велемајстору Петру Трифуновићу, који је између два светска рата једно време радио у нашем граду и био први

организатор шаховских турнира у њему, говорио је наставник шаха Митар Јосиповић. Турнир је отворио заменик председника општине Дејан Млађеновић. Победници: прва екипа Основне школе „Свети Сава“ у мушкој и Основне школе из Нове Вароши у женској конкуренцији добиле су пехаре (дар Шаховског клуба Бајина Башта), дипломе и шаховске енциклопедије (дар Шаховског савеза Централне Србије). Сви такмичари, њих седамдесет, награђено је шаховским књигама.

Табеле и резултати:

ДЕЧАЦИ

Р.бр.	Екипа	1	2	3	4	5	6	7	8	9	бод	поен	место
1.	ОШ „Свети Сава“ Бајина Башта		2 1	4 2	2,5 2	3 2	3 2	2,5 2	2,5 2	3 2	15	22,5	I
2.	ШК „Свети Сава“ (ОШ „Свети Сава“ 2)	2 1		2,5 2	2 1	2,5 2	4 2	0,5 0	2,5 2	1 0	10	17	IV
3.	ОШ „Рајак Павићевић“ Бајина Башта	0 0	1,5 1		0 0	1 0	2 1	1 0	1 0	0 0	1	6,5	IX
4.	Ужице (Пета основна)	1,5 0	2 1	4 2		1 0	3 2	0,5 0	2 1	1 0	6	15	VI
5.	Нова Варош 1.	1 0	1,5 0	3 2	3 2		4 2	2 1	1,5 0	1,5 0	7	17,5	V
6.	Нова Варош 2.	1 0	0 0	2 1	1 0	0 0		0 0	2 1	0 0	2	6	VIII
7.	Прибој ОШ „Десанка Максимовић“	1,5 0	3,5 2	3 2	3,5 2	2 1	4 2		4 2	2 1	12	23,5	III
8.	Лешница	1,5 0	1,5 0	3 2	2 1	2,5 2	2 1	0 0		1 0	6	13,5	VII
9.	Ивањица	1 0	3 2	4 2	3 2	2,5 2	4 2	2 1	3 2		13	22,5	II

ДЕВОЈЦИЦЕ

Р.бр.	Екипа	1	2	3	4	5	6	7	бод	поен	место
1.	ОШ „Свети Сава“		2 2	1 1	0 0	0 0	1 1	2 2	6	6	V
2.	ШК „Бајина Башта“	0 0		0 0	0 0	0 0	0 0	0 0	0	0	VII
3.	ОШ „Рајак Павићевић“ Бајина Башта	1 1	2 2		0 0	1 1	1 1	2 2	7	7	III-IV
4.	Ивањица	2 2	2 2	2 2		0 0	1 1	2 2	9	9	II
5.	Нова Варош 1.	2 2	2 2	1 1	2 2		2 2	1 1	10	10	I
6.	Нова Варош 2.	1 1	2 2	1 1	1 1	0 0		2 2	7	7	III-IV
7.	Бајина Башта 2 (ОШ „Свети Сава“ 2)	0 0	2 2	0 0	0 0	1 1	0 0		3	3	VI

ВОЛИМ...

Волим своју домовину,
браћу, сестре, сву родбину,
волим оца, мајку, секу,
а највише своју тетку;
волим птице малене
волим цвеће – зумбул, лале,
волим славуј када пева,
волим поље када зева,
волим људе воље добре,
волим шуму, али гору,
волим цвеће кад мирише
волим реку кад је чиста,
а и звезду кад заблиста.

Тамара Димитријевић 4/3

ДЕДА МРАЗ

На прозоре мраз се хвата
ближи нам се Божић Бата.

Веселе се деца мала
чекајући Деда Мраза.

Тај чика има велику белу
браду белу као снег,
белу као лист папира,
белу као гумица,
а за њим деца граје
да добију сок и киндер јаје.

Ђорђе Балмазовић IV/2

ДЕЦА

Мала деца,
плави меца.

Сви су срећни
и доносе поклоне малој деци.

Кишобрани шарени
веома су малени.

Дечица срећна,
барица малена.

Тијана Сјасојевић IV/3

ЗИМА

Северац дува,
пахуље нежне,
снег је завејао
планине снежне.
Јелке са брега
пуне су снега.
Дете се засмејало
снег је све завејао.

Јована Тушић I/3

ЗИМА

Дошла је зима
хладна и снежна,
напољу је хладно
и пуно је снега.

Деца се радују снегу,
и са осмехом се клизају по леду.

Медо, медо, спавај,
дуги снови ће проћи,
и лепо пролеће доћи.

Никола Срегојевић I/1

ЕХ, КАДА БИХ

Кад бих ја свемоћан био
на лицима свих људи
осмех би треперио.

Били би срећни
и мама и тата

јер би могли
лепо да живе
од својих плата.

Свако дете срећно
би било

када би нову играчку
од тате добило.

Били би срећни
и бака и дека

када би им пензија
чак и претекла.

Тако мало треба
човеку да би срећан био
а тако пуно мука
да би то остварио.

Вук Јелисавчић III/1

ЗИМА

Зима је сјајна као и сваке године.
Снег пада. Пахуље нежно падају са
неба. Снешка праве деца и грудвају се.
Ветар дува јако. Јеле су прекривене бел-
лим огртачем. Стазе су клизаве. Деца
се санкају по клизавој стази. Снег је
пао на хрст.

Миња Лукић I/3

ЗИМА

Моје омиљено годишње доба је зима.
Зими веје снег. Пахуље нежно падају
на крошње дрвећа. Са кровова кућа ви-
се сребрне дугачке леденице. Деца се
санкају и праве Снешка Белића. Скије
лете на белом снегу. Ватра пуккета у
шпорету, док људи седе у кући и пију
топао чај.

Танасијевић Невена I/1

ДРУГАРСТВО

Другарство треба поштовати,
ценити и неговати
и да не причам даље
другарство нам љубав даје.

Кад тобом влада туга
поред себе увек имаш најбољег друга.

Јована Лукић IV/3

Ивана Максимовић I-1

Јована Бешлић I-1

Александар Ј. I-2

Славица Филијовић I-1

КАКО САМ НАУЧИО ДА ВОЗИМ БИЦИКЛ

Свако од нас има жеље, мале или велике, све оне су на неки начин сличне. И ја сам имао жељу да научим да возим бицикл.

Био сам мали дечак, нисам још ни пошао у школу када ми је тата рекао: „Добићеш бицикл!“ Не може се описати колико сам у том тренутку био срећан. Једва сам чекао да га видим. И, најзад, диван бицикл био је испред мене. Али постојао је један проблем. Ја нисам умео да возим бицикл. Ипак, рекао сам себи, нећу одустати док не научим да возим! Одлучно сам сео на њега, али чим сам то урадио, пао сам. Тата ми је рекао да не одустајем у својој намери већ да жеља и упорност увек победе. Сутрадан сам поново покушао. Све ми се чинило немогуће. Али неки унутрашњи непознат глас ми је рекао: „Ти то можеш!“, а ја сам за њим поновио у себи: „Ја то могу!“ Почео сам да окрећем педале. Бицикл је журио све брже и брже, а из тмурних облака падале су прве капи јесење кише. Ја се на то нисам обазирао, већ сам наставио да окрећем педале. Био сам мокар када сам се вратио кући и очекивао сам укор моје мајке, али она ми је рекла: „Браво, успео си!“

Нећу заборавити како сам научио да возим бицикл и то говори да се све жеље могу испунити ако сам довољно упоран.

Огњен Максимовић VI/4

МОСТОВИ СУ РУКЕ КОЈЕ СПАЈАЈУ ОБАЛЕ И ЉУДЕ

У очима Иве Андрића, од свега што човек подиже и гради, ништа није вредније и боље од мостова.

Мостови су важнији од кућа и храмова. Куће повезују породице, храмови људе исте вере, а мостови повезују цео свет.

„Они су свачији, увек смислено подигнути, истрајнији су од других грађевина и не служе ничему што је тајно и зло. Показују место на коме је човек наишао на препреку и није застао пред њом, већ ју је савладао и премостио.“ Уче нас да будемо истрајни, да не посустајемо пред препрекама, да храбро корачамо према свом циљу.

Мостови могу бити различити, од малих мостића у планинама, направљених од брвна, до најлепших и најчуднијих мостова који се само могу замислити.

Мене мостови подсећају на рано детињство и све лепе дане проведене у Подгорици са дедом. Најдражи ми је велики бели мост „Миленијум“, којег држе дугачке металне сајле. Сећам се труптања и љуљања на плавом viseћем мосту.

Мостови не повезују само обале и људе, већ су они руке које нас повезују са временом које је прошло.

Мајда Савелић VI/2

Александра Вуковић I-3

Јована Тушић I-3

Трећа награда 16. фестивала дечијег литерарног стваралаштва Гордана Брајовић, април 2013. године

ЗАМИШЉАМ МАРКА КРАЉЕВИЋА У НАШЕМ ВРЕМЕНУ

И тако је на мало необјашњив начин Марко допутовао у 21. век.

Са шубаром на глави јахао је на коњу Шарцу. Ишао је главним магистралним путем ка Ужицу. Држао је тољагу у десној руци. Одједном је Шарац застао.

„Шта је било?“, упита Марко и почеша бркове. У даљини се назирао „Голф 2“, који је ишао спорије и брундао је. Марко је био на левој страни пута, тако да је овај ишао ка њему. Мада, Марко није срео ни један аутомобил. Сви су били на послу. Возач је попио још један гутљај „Цепелин“-а и кроз прозор бацио празну боцу. Онако пијан је једва докучио да према њему иде коњаник. Коњ је стајао, „Голф“ је брундао, па Марко, мислећи да је каква аждаја, сиђе са коња, потрча асфалтом. Када је био на неколико десетина корака од коцкастог аутомобила, возач, још пијан, затруби. Овај замахну тољагом и удари ауто по сред хаубе, мотор на удар поче да урла, пробио је лимарију. Скочи на горњи део возила и поче да га удара. Возач још пијан узео је још један „Цепелин“ и почео да искапљује флашу. Марко проби шофершајбну и онда волан и команде. Возач није могао да схвати шта се дешава јер је искапљивао трећи „Цепелин“. Мотор стаде. Марко је на крају одвалио и фелне, врата од гепека. Када је мотор задњи пут забрундао, овај је престао да га удара. Возач је још био жив. Марко је сео на Шарца и наставио даље. Био се попео на веће брдо које је гледало на град. Марко је бленуо и бленуо, али га је привлачио супер-маркет „Темпо“. Ушао је на паркинг, рекао Шарцу да га ту чека. Попео се уз степенице, са тољагом. Сви купци су бленули у њега и крстили се, а он се крстио кад је њих видео. Попео се. Касе су радиле, људи су излазили. Ту је био упаљен огроман ЛЦД телевизор на коме је био „Сулејман Величанствени“. Овај, чим је чуо турски, полудео је. Прво се уплашио стражара који су се појавили на екрану. Сулејман је потрчао ка камери, али из телевизора излазио није. Марко је замахнуо тољагом и разбио огроман екран, сви су се скупили да гледају. Онда је угледао цео штанд са истим тим телевизорима и са Сулејманом. Само су га чудила слова која су се појављивала када овај изговори нешто. И тако је демолирао, ударао, сви су побегли и звали полицију. Овај је лутао и наишао на полице са вискијима и сличним напицима. Попио је сав „Цепелин“ и још неколико пића, као што је Медвеђа крв и слично. Полиција је ушла и почела да трага за Марком. Марко им је утекао и појео неко од готових јела, али сардине није знао отворити. На крају је сишао по Шарца и одгаломирао у своје време. Полицајци су се питали ко ће да плати све то.

И тако се Марко вратио у своје време. Можда ће се вратити некад, ко ће знати...

Данијел Ђоровић, VI разред

МОЈ ЗАМИШЉЕНИ СУСРЕТ СА МАРКОМ КРАЉЕВИЋЕМ

Одувек сам желела да одем у прошло време, у доба Марка Краљевића. И заиста, то се десило, али...

Шетала сам градом, замишљена и заглажена у облаке на небу, кад одједном пропадам кроз рупу и путујем кроз векове. Нашла сам се у времену Марка Краљевића. Видела сам га како лежи испод дрвета и одмара се држећи влат траве у устима. Његов коњ Шарац био је привезан за дрво и пасео траву. На први поглед сам се уплашила Марка Краљевића јер је имао велики буздован и застрашујуће дуге бркове и косу. Био је огрнут кожом од курјака. Нисам смела да му приђем и пробудим га, али ипак сам то урадила јер зашто да пропустим прилику да разговарам са Марком. Пришуњала сам се и видела да је будан и да гледа у гране изнад себе. Неким чудом био је расположен за причање и сва срећа да није викао као што сам мислила. Веома се зачудио кад ме видео, а прво питање било је: „Шта ти, девојко, са исцепаним панталонама, тражиш овде?“ Ја сам му одговорила да сам из будућности и да се ове поцепане панталоне зову фармерице. Почео је да се смеје и рекао је да му је веома драго што ме је упознао и да никад није видео те фармерице. Питала сам га чиме се он играо у детињству, а он је рекао да је њихова игра углавном била бацање камена и гађање камењем, ваљање у блату... Све је то изгледало веома насилно и веома ми је драго да се такве игре више не играју. Умивали су се и купали на изворима.

Показала сам му мобилни телефон. „Мобилни, какав, мобилни!“, запитао је. Одговорила сам да је то играчка којом се данашња деца играју и да служи за контактирање са људима. Он ми је рекао да кад жели да прича са људима, оде до једног брда и дозива их. Пустила сам му да чује и музику коју слушам, а он је направио веома чудан израз лица. „Ово чуо нисам, шта ово бубња!“, запитао је и додао да он слуша само песме које пева човек без тих „чудних звукова“.

Одједном ми звони мобилни, а Марко Краљевић неслаје и шаље ми велики поздрав. Чим сам трепнула, нашла сам се усред града са телефоном у руци. Звала ме моја другарица којој сам заказала састанак на коме ћу јој испричати о свему што сам сазнала из прошлости.

Најлалија Томић VI/4

Ива Јовановић III-1

ЗАМИШЉАМ МАРКА КРАЉЕВИЋА У НАШЕМ ВРЕМЕНУ

Био један јунак ког су опевали сви гуслари. То је био српски херој Марко Краљевић.

Једног лепог дана Марко Краљевић је са својим коњем Шарцем и буздованом шетао и пио уз Рамазан вино. Одједном, сви упадоше у неку јаму и тек што су дотакли дно, пробудише се у садашњости, у 2013. години.

Марко: *Где ли смо, Шарче мој?*

Били су у једној од хотелских соба.

Газдарица хотела: *Господине, време је да њлаишш.*

Марко: *Шша, море, да њлаишм?*

Газдарица хотела: *Собарину 200 евра.*

Марко: *Шша је шо? Ево шеби ири дукаша.*

Када је Марко изашао, све му је било чудно. Људи са справицама које причају, работи на точковима...

Марко: *Шша је ово, црни Шарче!?*

Марко узјаха Шарца и кренуше. У том тренутку наије ауто и стаде.

Човек: *Е, 'оћеш да се иркамо, сшарче? Ти са својим коњем, ја са својим ламборџинијем.*

Марко: *Хајде, сшранче, хајде да се иркамо!*

Одједном као пушком испљени почеше да се тркају. Један другог престижу. Можда десет-двадесет метара од циља, Шарац свом снагом убрза и престиже ауто.

Марко: *Шарче, њобегили смо, ред је да њоијемо рујној вина!*

Тако пијаног, види га полицајац и рече: - *Је л', бре, куд идеш ишако ишан?*

Марко: *Не идем није, а ишио ишшаш, чудни њлави човече? Ха, ха, ха...*

Полицајац тако наљућен викне: - *Има да ми њлаиши гуиу казну!*

Марко: *Извини, дворска лудо, немам сшшшшш.*

Одједном полицајац нестане, а зграде и аути претворише се у маглу. Тако се он пробијао кроз маглу док не виде неку светлост. Крену он туда, проби се кроз светлост и опет се врати у своје време.

Ова прича је најчуднија и зато је занимљива.

Стефан Ђуровић VI/4

ЗАМИШЉАМ МАРКА КРАЉЕВИЋА У НАШЕМ ВРЕМЕНУ

Као и сваког другог досадног јутра кренуо сам у школу. Ништа се посебно није дешавало прва два часа. Али...

У то позно и мрачно јутро неко је лупио на врата учионице. Бркови су му били велики као и коса, имао је велике црне нокте којима је могао неког да убије. Ко плје на леђима, мач у једној, а буздован у другој руци. Наоружаног до зуба свако би га препознао. То је био Краљевић Марко. У чуду се нашао гледајући како смо обучени и где се налази. Наравно, за њега је наша школа била као неки двор. Гледајући нас својим закрвављеним очима, запито нас је: „Где сам ја?“ Ми смо такође били у чуду. Није баш нормално да ти се једно јутро епски јунак појави на вратима. Када се смирио, питали смо га како је доспео у наше време. Одговорио нам је да се сваких три дана иза наше школе појављује пролаз који води у прошлост, а исто тако и у будућност. Да би се вратио, мора да сачека три дана. Та три дана ћемо добро искористити.

Прво смо играли фудбал, али је он пробушио лопту својим буздованом. Покушали смо са неким другим спортом – кошарком. Али већ знате последице! Пошто нам спорт није ишао, покушали смо са нечим другим. Ишли смо у биоскоп, али се уплашио од онолико људи. Па и није неки јунак кад се плаши свега тога.

Једно поподне смо шетали градом и, кад смо стигли до парка, видели смо групу деце како се играју између две ватре. Марко је предложио да и ми пробамо, али да уместо лопте користимо буздован. Наравно, ми се нисмо сложили јер би неко могао да се повреди. Такође, играли смо се рата. Моји другари и ја смо узели пушке и почели да се кријемо иза дрвећа у дворишту, о он када је видео све то, побегао је иза школе и после смо га једва нашли. Заборавили смо да се он плаши пушака јер је знао само за мач и буздован.

Док си рекао кекс, прошло је три дана. Марко је отишао. Иако овде није испао храбар, увек ћу га памтити.

Михаило Јовановић VI/4

Лена Ђуровић IV-3

Дара Јовичић IV-2

ЈЕСЕН

Јесен је жута,
лишће поред пута.
Златно је и медено,
Само да није ледено.

Лишће жуто-златно, рујно,
лишће свело,
свако на своју страну
одлетело.

Птице шире на југ лет,
у башти вене црвен цвет,
руже тужне и недужне,
чекају да се раздуже.

Бака се бојама и лепоти чуди
и воће из корпе
деци нуди.

То јесен чини,
шта јој је воља,
лишће пожуту,
сасуши поља.

Ема Млађеновић IV/3

ЈЕСЕН

Као стара бака
све у жуто боји
дрвећу, лишћу
ново одело скроји.

Јесен дође нама
без питања сама
и решила сада
до зиме да влада.

У јесен и птице
на југ да се селе.
„Вратиће се роде“,
то нам људи веле.

На јесен и ђаци
у школу су пошли,
да им дају знања
и учитељи дошли.

Много волим јесен
скупи целу дружину
заједно да учимо
и делимо ужину.

Дрина Марковић IV/3

РАСКОШНА
ЈЕСЕН

Јутро пролази,
јесен долази.
Птице ме буде,
напољу видим веселе људе.

Ујутру руже,
мирују покрај Груже.
У јесен поље
мења боје.

Воће је зрело,
слатко је спремно.
Ветрић лахори,
поток жубори.

Печурка у гори,
поносно стоји.
Мирисно цвеће
радује дрвеће.

*Сара, Ема, Дрина,
Далибор, Тијана*

ЈЕСЕН

Јесен је златна
јесен је красна
јесен је шарена
и веома сласна!

У јесен школе оживе,
своје руке рашире
да све вредне ђаке
у загрљај приме.

Сунце се уморило
и све дуже спава
послало је облаке
да се друже с нама!

Сандра Јовановић IV/2

УЧЕЊЕ

Ко хоће да учи,
школу своју нађе
и опет га неко
занимљиво чудо снађе!

Знање је богато
али не као злато
већ као знање
тј. право имање!

Бројеви и слова
чуда разна нова.

Све је то сјајно,
радознало и бајно,
јер сложено учење
упола је лакше,
а подељена срећа
два пута је већа.

Николија Вуковић IV/3

МОЈЕ ОМИЉЕНО ДРВО

Ја највише волим од свег дрвећа моју вишњу.

Моје дрво се налази у дворишту испред мог стана.
Има дебело стабло, високе гране и крупне лиске. Пло-
дови су ситни, округли, црвене боје и киселог укуса. Ја
вишњу у пролеће окопавам, а лети је заливам. Сваки
дан отрчим до ње јер ту ми је љуљашка. Ту се љуљам и
играм са другарима.

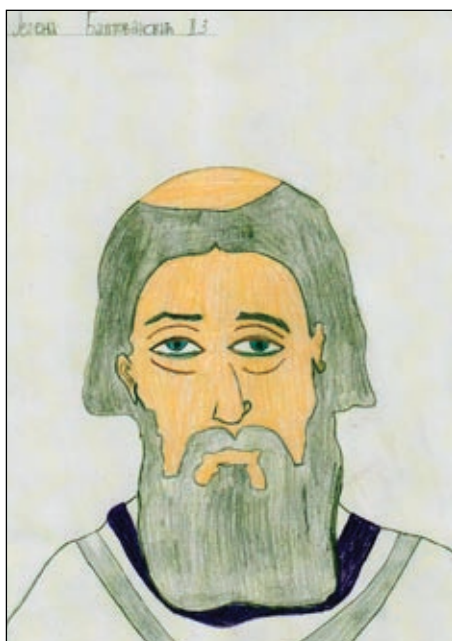
Ја волим да једем вишње и слатко што мајка спреми.

Драјана Божић I/3

НИЈЕ НЕГО

Није сестра него сека,
није деда него дека,
није мрља него флека,
није ученик него ђак,
није булка него мак,
није краба него рак,
није папир него лист,
није блистав него чист.

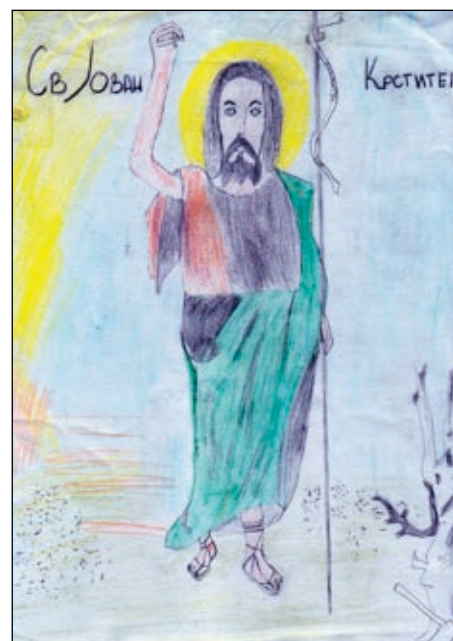
Сандра Јовановић IV/2

Јелена Башић-Јовановић II-3

Милица Тешић II-3

Јована Јелисавчић IV-1

МАЛИ ЗАБАВНИК

Мали Забавник
прави је друг,
обрни, прелистај,
окрени један круг.

Када ми је досадно,
Забавник је права ствар,
за: учење, дружење,
игру и размишљање.

Читам стрипове разне,
нема странице празне.

У њему су свуда,
занимљива чуда.

Мали Забавник
часопис је прави.
Помаже радозналој
дечијој глави.

Кроз забаву и игру
испуњава моје снове,
и сваки нови број
пружа нам садржаје нове.

Са њиме се треба дружити,
јер ће вам разна знања пружити.

Николија Вуковић IV/3

СВЕТИ САВА

Сваки отац сина воли
и дичи се пред људима,
а Сава је син Немањин
син за понос свим Србима.

Хиландарски књигописац и
учитељ српског рода
принц Немањић тад је знао
да је писменост слобода.

Престола се одрекао
за циљеве много више
заорао бразду знања
по којој се чита, пише.

Небеско је царство њему
доделило други престо
не на земљи
међ' светима је њему место.

Алекса Живановић

МОЈА КАПА

Моја капа,
као мапа,
све ми каже,
никад не лаже.

Она ми пева,
шта јој мило,
па ми после
седне у крило.

Ах, кад би било тако,
рекла би јој све лако,
али није,
није тако.

Она само,
на тавану стоји,
и дане броји,
чека неког меду,
и гаји косу седу.

Тара Марковић IV/3

СВЕТИ САВА – НАШ ПРОСВЕТИТЕЉ

Свети Сава,
ти си честит био
и ниси се
никад огрешио!

Са седамнаест година
своје родитеље напустио
са Грцима на Свету Гору отишао
и тамо се замонашио!

Душа ти је
чиста била
и цела се
Богу посветила!

Сада се свака школа
именом твојим поноси
и знање о теби
на своје ђаке преноси!

Свети Сава,
наша славо,
ми те много заволесмо
и о теби много научисмо,
а и лепе песме испевасмо!

Сандра Јовановић IV/2

ПЕСМА О ЈЕСЕНИ

И ове јесени слика је иста
шума умире и не блиста.
Умире лишће, умире трава
и дрвеће иде да спава.

Умиру топли дани и ноћи,
ни жбуњу нема помоћи.
И рекао би сада свако:
умиру све, то је тако.

Али у јесен рађа се киша,
ветар што дува па се стиша,
облак љути што сунце гаси
и муња сјајна што кишу краси.

Рађају се животиње многе,
неке добре, неке строге.
Живот се ипак у јесен буди,
запамтите ово, добри људи!

Марија Орашанин II/1

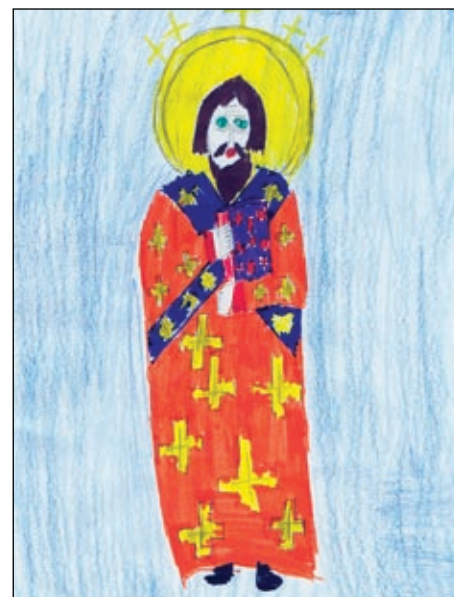
НА СВЕТОГА САВУ

Малено сам ђаче, малено ми знање,
тек сам упознала буквар и читање,
ал већ знам и ја за Светога Саву
и разумем лепо данашњу прославу.

Свети Сава беше син краљевске крви
велики учитељ, просветитељ први:
он је отварао прве цркве, школе,
и учио Србе да се Богу моле.

Зато цело српство данас слави славу
и с' љубављу кличе Светитељу Сави
па му и ја кличем иако сам мала:
„Светитељу Сава, слава ти и хвала!“

Емилија Радовановић II/2

Александра Пејтровић IV-4

СВЕТОСАВАЦ

Миња Лукић I-3

Милица Миловановић II-1

НИСАМ ПОСЛУШАО РОДИТЕЉЕ

Једног лепог летњег дана моја мама и ја кренули смо на купање у Дрини. Ту су били и моји другари који се стално играју са мном.

Ушли смо у реку да се играмо. Мама ми је рекла да не скачем са неке шипке, јер могу да се повредим. Нисам је послушао. Скакао сам са осталом децом. Изводили смо разне скокове и такмичили се чији ће скок бити бољи. Једног момента сам се оклизнуо и пао на леђа. Заплакао сам јер ме много заболело. Уплашио сам се. Знао сам да сам крив јер нисам послушао мајку. Другови су ми одмах помогли. И мама се уплашила да се нисам повредио. Изгрдила ме јер сам био непослушан.

Деца увек треба да слушају своје родитеље, јер им они желе најбоље.

Урош Гавриловић III/4

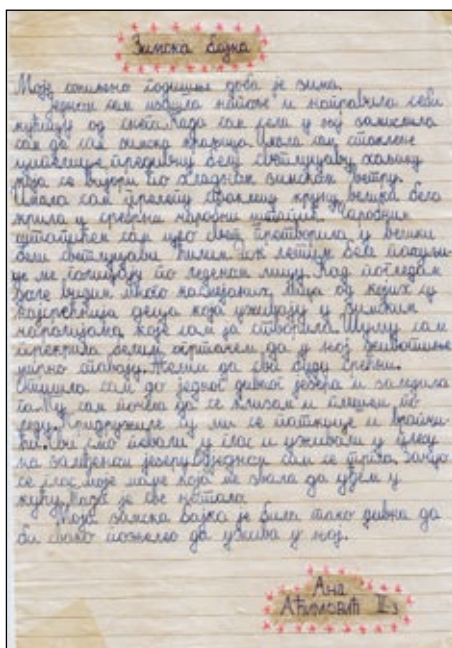
ДОЖИВЉАЈ КОЈИ ЋУ ПАМТИТИ

Била сам мала. Имала сам само четири године. Учила сам да возим ролере.

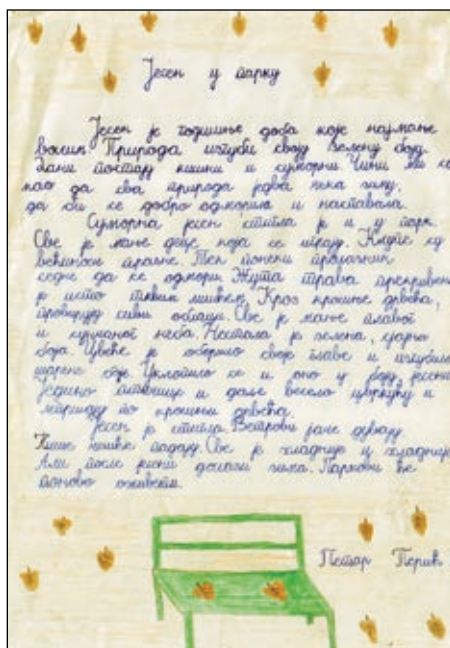
По дворишту сам читаво поподне са другарицом Иваном вежбала да возим ролере. Возикале смо се по тротоару горе, доле. Испред гараже била је решетка за одвод воде. Врата на гаражи била су отворена. Возећи низ стазу точкић ми се заглавио у решетку. Изгубила сам равнотежу и ударила главом у та метална врата. Крв је лила низ моје лице. Много сам се уплашила и почела да плачем. Мама је дотрчала и отишли смо код доктора. Добила сам два кончића. Много је болело.

То је један болан доживљај који ћу памтити.

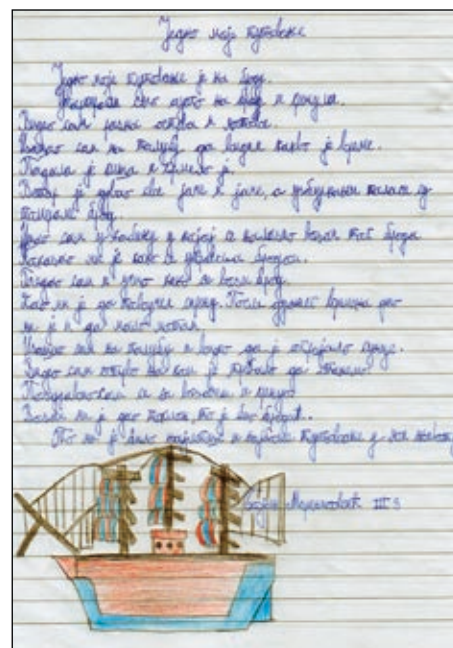
Јелена Милановић IV/2

Ана Аћимовић II-3

Пејтар Перућ III-4

Бојан Маринковић III-3

ЈЕДАН ЧЛАН МОЈЕ ПОРОДИЦЕ

У мом срцу постоји доста особа које волим, али ћу вам описати једну од њих.

Ја много волим моју маму. Она се зове Драгана. Има плаву косу и плаве очи. Моја мама има тридесет шест година. Она је правник у ОШ „Душан Јерковић“. Много је добра и фина. Са топлим осмехом ме прати сваки дан када пођем у школу. Иако понекад има брига, мама се труди да ја то не приметим. Нежна је као најлепши цвет на свету. Моја мама воли када је све уредно и чисто. Такође, воли да чита књиге. Она у мом срцу заузима посебно место. Волим је јер ми пружа љубав као нико други.

Заиста је моја мама нешто посебно на овом свету.

Николија Вуковић III/3

УВЕК ЈЕ ВАЖНО КАКО ЈЕ КАЗАНО

Зашто језик представља обележје неког народа? Да ли реч заиста може да има толику моћ? Па то су тешка питања, а ја ћу покушати да одговорим на њих...

Кажу да је народ без језика као глава без очију. Свако од нас мења се кроз живот. Али колико год били подложни променама, у дубини душе, остаће нам језик и култура наше родне земље. Ми цео свет видимо на свом језику.

Не могу да поднесем људе који се претварају да су нешто што нису. Употребљавају изразе које и не разумеју. Тако покушавају да кажу што више, а веома мало кажу.

Једна реч може да промени много тога. Може да нас охрабри у кључним тренуцима када је то потребно. Тада заправо извлачимо максимум из себе. Али један реч може да нам спусти самопоуздање бар за 25%. Тако да треба пазити како рукујемо речима. Не каже се безвезе: „Испеци, па реци!“

Наше друштво нас цени према нашим речима и делима. Зато у друштву треба да пазимо шта говоримо и како се понашамо да би свако могао да нас цени. Не треба да нам је „језик бржи од памети“.

Људи кажу: „Лепа реч и гвоздена врата отвара“ Сматрам да из говора треба избацити ружне речи. Када их изговарамо, заправо показујемо сопствени ниво нечовештва, беспотребно вређајући друге.

Сопствени језик, слобода говора и порекло, нешто је најлепше човеку дато. Зато сваки човек треба да се поноси свим оним што га одликује да буде другачији од других.

Јован Ђорђевић VIII/3

НИСАМ ПОСЛУШАО РОДИТЕЉЕ

Била је субота. Јесен је одавно стигла, али је дан био сунчан и пријатан. Прелеп за вожњу бициклом. Сва деца из комшилука изашла су да се возају. Отишао сам и ја.

Моја улица у којој живим је уска и кривудава. Родитељи ми бране да возим бицикл када су друга деца на путу. Стално ми говоре да не гледамо куда возимо. Једни иду у једном правцу, други у другом и тако можемо да се сударимо и повредимо. Али, вожња не би била занимљива када бих само ја био на путу. Нисам их послушао и десило се оно чега су се родитељи и плашили. Јурцали смо у различитом правцу, друг и ја и ... право један у другог. На сву срећу, изломљене су бицикле, а ја и друг прошли смо са мало огреботина.

Деца су радознала. Мислимо да смо ми у праву. Али, тада сам схватио да треба родитеље слушати. Родитељи нам желе само добро.

Петар Петрић III/4

Дијана Новаковић IV-1

Исидора Петровић IV-1

Слађана Тешић IV-1

ЈЕДНА ДОБРА АЖДАЈА

Била једном једна аждаја коју нико није волео зато што су сви мислили да је она зла, али она је била веома добра и волела је децу.

Живела је у пећини близу дворца краља Милутина и краљице Марте. Они су имали сина, малог принца Крсмана, који је волео да истражује натприродна чуда и знао је да ће их једног дана пронаћи. Након неколико година, Крсман већ одрастао крену у свет да тражи чуда која је проучавао. Аждаја изађе из пећине и оде у мали градић мислећи да ће неко хтети да се игра са њом. Али узалуд, сви побегоше у своје куће, залупише вратима и затворише прозоре. Аждаја је била тужна, па тако и она крену по некадашњој земљи Агнетији да нађе некога ко ће се играти с њом. Принц Крсман беше у граду Ауфилијуму где је била и аждаја. Среташе се њих двоје на тргу Матилију где није било никога. Сви су били уплашени у својим белим кућама које су биле на све стране, само је принц веровао да га аждаја неће повредити. Тако и би! А, аждаја не повреди Крсмана. Њих двоје наставише да трагају за осталим чудима природе.

Тијана Сисајевић IV/3

ПОГЛЕД СА МОГ ПРОЗОРА

Јесен је већ увелико стигла у мој крај.

Све ми изгледа тужно. Падају кише монотоне, досадне, као да падају са муком. Напољу је хладно, а ја читам књигу поред прозора и посматрам природу. На небу су тмурни облаци. Нигде нема цвркута. Када погледам кроз прозор, угледам шумарак иза ког ужурбано тече река Дрина. Брда и равнице су позлаћени. У мом дворишту је тужно дрво са ког падају листови изводећи акробације. Голубови које гаји мој тата су се нарогушили од хладноће. Барице као да стрепе од ледене коре. Птице селице су одавно отишле на југ. Само се понегде виде врапчићи који сакупљају мрвице хлеба. Осетим се тужно када угледам оне осушене биљке које мирују. Дим најављује лоше време. На пољима се зелени пшеница. Деца пролазе мојом улицом и шљапкају по барицама. По мом мишљењу јесен има и врлине.

Моје омиљено годишње доба није јесен, али уживаћу у њој док не дође зима.

Сара Пурџић IV/3

Лука Ђурић II-1

Татјана Максимовић II-1

НАЈЛЕПША СТРАНА МОГ ДНЕВНИКА

Драги дневниче, била сам на мору у Рафаиловићима. Било ми је лепо. Најлепши дан ми је био у аква парку. Испробала сам скоро све тобогане.

Један тобоган ми се посебно свидео. То је био мрачан тобоган. Тата се први спустио и рекао да је супер. Осећала сам страх, али сам ипак покушала. Зажмурила сам и кренула. Осећај је одличан. После тога сам се само спуштала низ тај тобоган.

Још много тога лепог ми се десило на мору, али о томе ћу ти писати касније.

Лена Ђуровић IV/3

ДОЖИВЉАЈ КОЈИ ЋУ ПАМТИТИ

Постоје доживљаји које ја памтим и остали су ми у сећању. Издвојићу један који ми је улепшао детињство.

Пре две године, ишла сам са другарима на рекреативну. Путовали смо аутобусом и једва чекали да стигнемо. Седла сам са Тамаром. У аутобусу смо певали. Кад смо стигли на Рудник, сви смо били срећни. Ушли смо у хотел. Добили смо собе и свако је бирао кревет где ће спавати. Сутрадан кад смо доручковали, отишли смо да шетамо шумом. Ишли смо на љубавну чесму и у цркву. Увече смо ишли у дискотеку. У дискотеци смо играли, а кад је дошао ред да се плеше неко није хтео, а неко је хтео. Свако вече бирани су краљ и краљица дискотеке. Једне вечери била сам краљица дискотеке. Ујутру кад смо устајали будила нас је музика. Отишли смо у дискотеку да радимо вежбе. Имали смо разне игре, маскембал и прављење фризуре. Били смо први у квизу знања, а трећи у играма.

Овај доживљај ћу памтити по дружењу и забави.

Исидора Пејтровић IV/2

СВЕТОСАВАЦ

НИСАМ ПОСЛУШАЛА РОДИТЕЉЕ ЗА АЖДАЈА

Био је Божић. Моја породица и ја смо одлучили да Божић проведемо на Тари клизајући се и санкајући се. Пре него што смо кренули, одлучили смо да поведемо и тетку, течу и рођаке.

Кренули смо. Возили смо се аутомобилом. Били смо све ближи. Док смо се пели на Тару, ја сам посматрала како се снег бели. То је био диван осећај. Одједном су ми се уши зачепиле. Када смо стигли, уши су ми се отчепиле и одмах сам појурила ка снегу. У једном делу је снега било до појаса. Бућ! Упала сам у снег. Било је толико хладно у дубоком снегу. Моја сека, моји рођаци и ја смо узели клиска и појурили на врх брдашца. Када смо се попели, погледала сам моју маму која је стајала у дну брдашца. Била је баш мала. Заправо сви људи су били мали. Пролазили су минути, а ми смо се све време клискали. После су моја тетка и мама узеле клиска и клискале се са нама. Мој мали рођак се убрзо смрзнуо и ушао у кола. Његов клиско је узео мој течо. Било је јако забавно. Мислила сам да узмем санке. Рекла сам мами да ћу да узмем санке, а мама је рекла да не могу да их узмем јер још не знам да управљам њима. Ја сам била толико упорна да их узмем јер никад нисам возила санке. Нисам послушала маму и узела сам их. Питала сам рођака да ли он жели са мном, а он је рекао да хоће. Док родитељи нису гледали, ми смо се санкали и добро смо пролазили. Санке су се отргле контроли и ми смо журили ка јели. Родитељи су покушали да нас зауставе, али нису били довољно брзи. Бам! Трас! Ударили смо у јелу. Једва смо се извукли из рупе где је била јела. Наши родитељи су били мало љути, а и срећни јер смо добро. Кад смо се вратили кући у село, бака и дека су нас питали зашто смо модри, а ми смо им све испричали.

Вратили смо се пуни утисака, а и модрица. Научила сам да треба да слушам старије од себе који ме воле.

Ена Савелић III/4

Био једном један цар и имао два сина који су му били велика помоћ на двору. Помагали су му око двора и у свим другим пословима. Волео их је пуно. Али браћа су ипак била другачија. Старији брат је био тврдоглавији, озбиљнији и пакоснији према млађем брату. Стално га је терао на рад и тужакао оцу. Млађи брат је био веселији, љубазнији и ништа му није било тешко. Једнога дана док су радили на двору, чули су вест о страшној аждаји која се појавила у планини. Људи су говорили да је ухватила принцезу из суседног краљевства. Сви су је се плашили. Сејала је страх у целом царству и нико није смео ићи у планине. Царев млађи син је решио да иде и избави принцезу. Саопштио је оцу вест. Отац се уплашио и замолио га да поведе и брата са собом. Пристао је како би удовољио оцу. Спремили су се и кренули на пут планина. У царству се причало о храбрости и смелости царевића. Старији брат му је завидео и решио је да га уклони. Дуго су лутали шумом. Од једног старца су сазнали где се аждаја крије. Упутили су се право ка том месту. Кад су стигли тамо, урадили су све што им је старац рекао. После извесног времена, аждаја се појавила. Пратили су шта она ради. Млађи царевић затражио је од брата да га придржи док се он борио са аждајом. Брат то није хтео да учини. После дуге борбе, царевић је успео да спасе принцезу. Међутим, брат га је гурнуо и он је пао низ литицу. Брат је повео принцезу са собом на двор. Оцу је саопштио да је он спасао принцезу, а да је брат страдао. Међутим, принцеза није могла да прећути лаж па је рекла праву истину. Цар је био веома тужан. Пошли су да траже царевића. Када су га нашли, царевић је био код старца. Цар је истерао старијег царевића из краљевства. Млађи царевић и принцеза су се венчали и дуго живели срећно.

У свим бајкама има добро и зло, а у овој бајци је победило добро.

Урош Зарућ IV/3

Лука Обрадовић IV-2

Дара Јовичић IV-2

Сандра Јовановић IV-2

ОВАКО ЗАМИШЉАМ СТАРОГ ВУЈАДИНА

Народне песме обилују интересантним личностима. Тешко ми је да одлучим који ми је најлепши, али сам изабрала Старог Вујадина. Он ме очарао својим особинама.

Старог Вујадина замишљам као снажног човека, великих бркова и седе косе и јуначких руку које су ударале на велика копља. Имао је снажно јуначко срце. Дао би свој живот да заштити своје пријатеље. Он је био богато обучен. Када су га Турци затворили и мучили, ломили су му ноге и руке. Претили су да ће му очи извадити, ако не каже где су ти људи код којих су се они крили. Стари Вујадин је и своје синове саветовао да буду јуначког срца и да не одају своје пријатеље. Колико год их буду мучили, да никога не одају.

Стари Вујадин је био хајдук. Њиме су се Срби поносили. Свако треба да се угледа на њега и да се труди да постане такав јунак. Он и његови пријатељи су спасли многе људе да их не би Турци убили. Турци су мучили српске хајдуке јер су хајдуци бранили своју земљу. Хајдуци су убијали Турке и преотимали им благо. Турци су затварали многе људе у тамницу и мучили их, узимали су им благо и све што су имали. Хајдуци су били храбри људи и пожртвовани за свој народ и земљу. Није се предавао ни у највећим опасностима. Борио се и тако постао јунак.

Иако Старог Вујадина више нема, заувек ће остати сећање на његову пожртвованост и храброст.

Вишња Јовановић IV/4

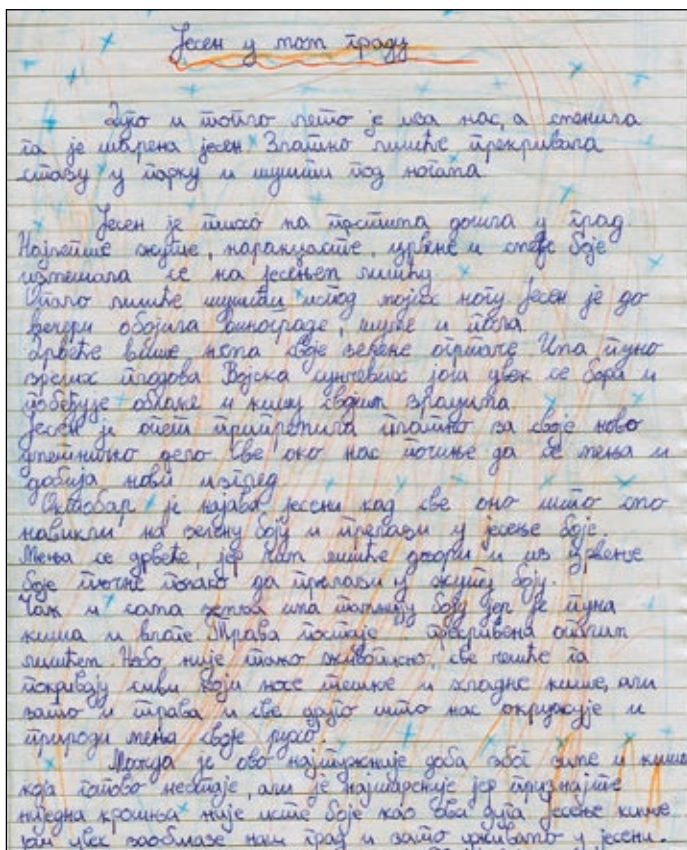
МОЈЕ ЧУДЕСНО ПУТОВАЊЕ

Једне вечери гледао сам телевизор, ушушкан у топлој кревету. Док је пуцкетала ватра, очи су се лагано склапале. Утонуо сам у слатки сан. У њему се догодило чудо. Полетео сам у свемирској летелици.

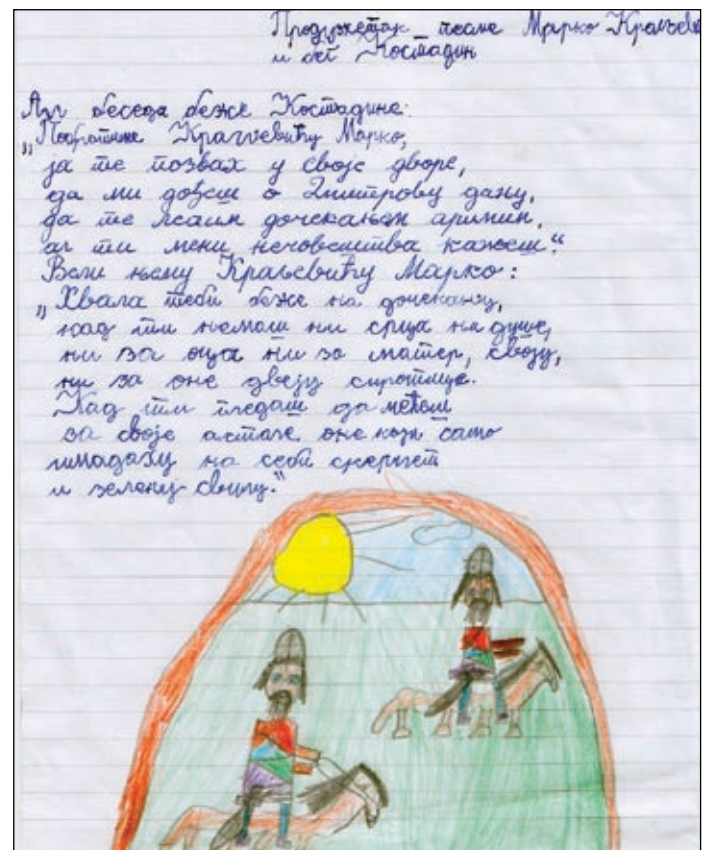
Био сам познати научник. Људи су ме испраћали на путовање у далеку галаксију. Свемирски брод зауставио се на Месецу. Био сам одушевљен приказом. Напустио сам летелицу и кренуо у потрагу. Необични кратери били су унаоколо. Скакао сам са једног на други. Погледом сам тражио трагове стопала. Очекивао сам необичне становнике Месеца. Иза једног од њих искочи нека зелена појава. На тренутак сам се уплашио. Гледале су ме велике, плаве очи. На глави су биле антене и огромне шиљате уши. Нисам знао шта да радим. Да ли они разумеју мој језик? Скакутави зеленко се насмејао и викнуо: „Добро дошао, земљанине!“ Кад сам видео да је добро намеран, престао сам да се бојим. Рекао је „Упознаћу те са мојим пријатељима!“ Искакали су један по један. Мале, зелене ушате скакалице. Повели су ме у њихово царство. Пожелели су да будем краљ свих гремлина. Тако су се звали. Добио сам краљевску круну са антенама и скиптар. Приредили су велико славље. Неуморно су скакали у круг. Ја сам као сваки краљ седео на свом трону. Посматрао сам веселу игранку у моју част. Пошто сам помало био уморан од пута, приспавало ми се. Када сам се следећег јутра пробудио, ни трага ни гласа од мог краљевства. Био сам у свом кревету.

Тако се завршило моје необично путовање на Месец. Сан се претворио у јаву. Краљ је постао ученик, који свако јутро иде путем према школи.

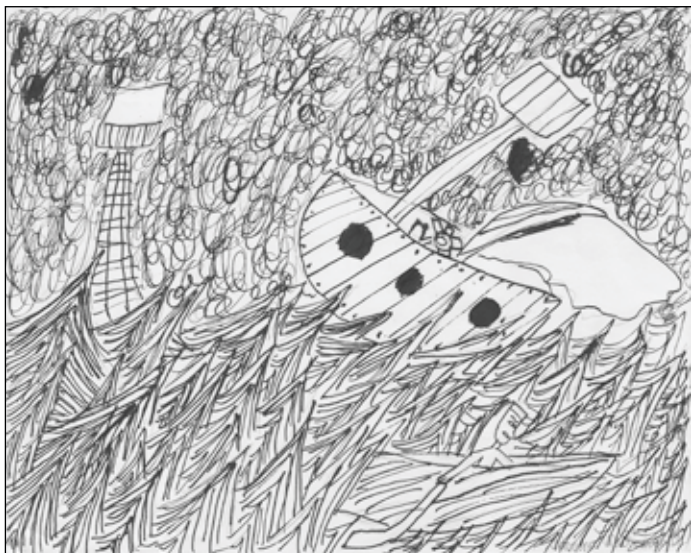
Никола Мишровић V/2

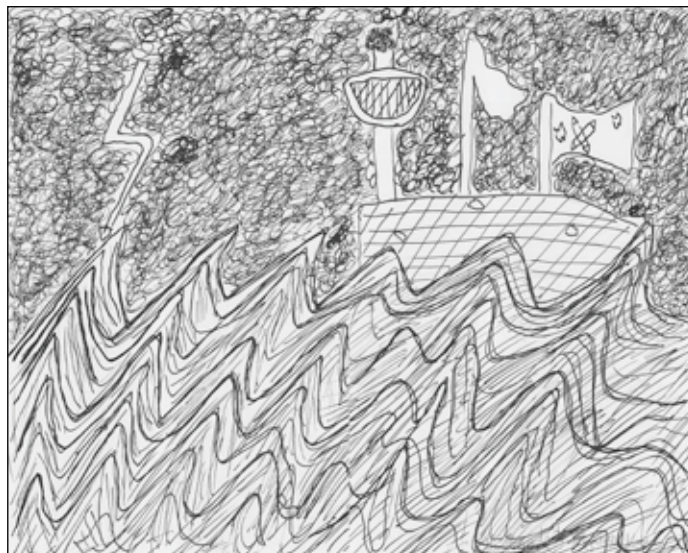
Бојан Маринковић III-3

Бојан Маринковић III-3

Теодора Милошевић V-1

Тијана Миловановић V-2

КОВИЉКА ИЗ ПЕСМЕ „ЈЕТРВИЦА, АДАМСКО КОЛЕНО“

У овом месецу учили смо доста прича и песама, али највише ми се допала песма „Јетрвица, адамско колено“ зато што се у њој спомиње мој омиљени лик из песме, а то је Ковиљка.

Ковиљка ми је омиљени лик баш зато што је урадила дело које је јако племенито. Она је жена којој су се сви дивили, зато што је присвојила сирото дете и прихватила га као своје. Њу сам замислила као жену која је имала плаву косу и плетенице око главе. Мислим да је носила зелени шал око тела. Била је жена која је увек Мирку све помагала иако је њен прави син био Маринко, али је она знала шта је сиромаштво. Из ове песме сам научила да увек треба да се помогне сиротици јер ће нам се све то вратити.

Ја мислим да је ова песма јако поучна и да свако треба да је прочита и потруди се да буде као Ковиљка.

Андријана Илић IV/3

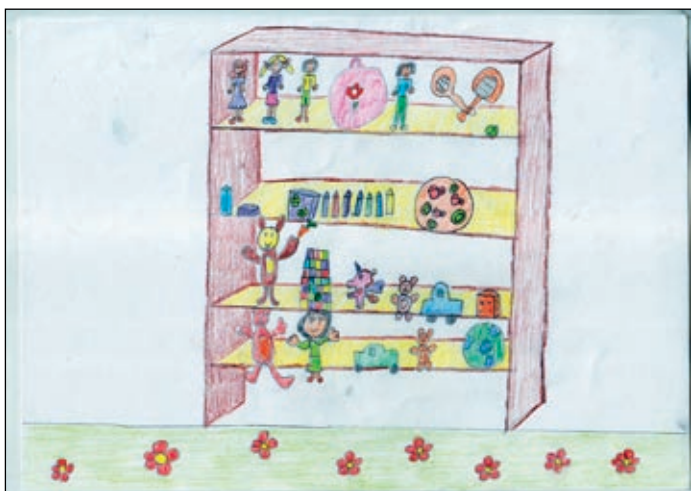
МОЈЕ ЧУДЕСНО ПУТОВАЊЕ

Ја много волим путовања у непознате пределе.

Било је лето. Тата је дошао са посла и саопштио срећне вести. Идемо на Палићко језеро. Сестра и ја смо се веома радовали. Пуни среће спаковали смо ствари. Тако смо кренули на дуги пут. Пут је био веома занимљив. Док смо се пели на Дебело брдо, уживали смо у погледу на реку Дрину. Дивили смо се пашњацима и шумама који су се пружали у недоглед. Заправо, то је било први пут да смо га прелазили. Али после неколико сати вожње ушли смо у Војводину. На наше велико чуђење нигде није било планина. Запањено смо гледали у бескрајно зелено пространство. Зачуђено смо запиткивали зашто је то тако. Родитељи су са пуно труда успели да нам то објасне. Убрзо смо стигли код татине тетке Милене у Нови Сад. После кратког одмора, наставили смо наш пут. Пролазили смо сивом траком кроз море зелене траве. Сунце се смејало као моја породица током овог путовања. Убрзо смо видели плантаже пшенице, соје и других житарица. Онда смо стигли. Читаве шуме трске и рогоза прекривале су ово дубоко језеро.

Ово занимљиво путовање ћу дуго памтити.

Бојдан Илијашевић V/2

Ивана Пашић I-2

Милица Симеуновић I-1

Лука Радовановић IV-1

Нађаша Вукосављевић IV-1

ЛАНА И ШВРЋА

Био једном један момак Лазар који је имао голуба Шврћу. Момак је скоро сваки дан ишао да лови рибу и Шврћа је летео за њим.

Једног дана док је Лазар био на пецању, Шврћа је одлетео у оближњу шуму. После дужег лета, слетео је на грану да се одмори. Ту је убрзо дошла прелепа, бела голубица Лана. Шврћа и она су се одмах заволели и сваког дана су се ту виђали. Лазар виде да његов голуб све чешће одлази негде, па одлучи да га прати, јер се забринуо. Сутрадан голуб је поново одлетео на ону грану, а Лазар га је посматрао. Шврћа је видео да Лане нема, али је испод дрвета нашао бело перо, затим још једно и кренуо је да их прати. Тако је дошао до једне колибе. Ушао је кроз прозор и угледао Лану како јој прелепа девојка превија крило, а Лазар се сакрио поред прозора и све то посматрао. Када се вратио кући, чекао је Шврћу који је касно увече дошао. Лана је после неколико дана оздравила и поново је почела да се виђа са Шврћом. Као и Лазар Ланина газдарица је одлучила да прати Лану. Голуб и голубица су се састали на грани, а она их је посматрала. Они су баш тада одлетели на реку на којој је Лазар пецао. Лазар је видео девојку и питао ју је како се зове. Она му је одговорила да се зове Марија и поставила му исто питање, на које јој је одговорио да је он Лазар.

Заволели су се одмах и као и њихови љубимци и живели срећно целог живота.

Сара Пурџић IV/3

ДОГОДИЛО СЕ

Док се јутарња измаглица надвија над реком на прелазу из ноћи у дан, лаганим кораком прилазим мојој зеленој реци.

Уживам у сваком тренутку боравећи крај ње. Тишина свуда око мене коју повремено прекине песма славуја и речни хук. Полако газим по стенама и бацајуем варалицу према супротној обали, а за сваки случај имам и резервне. Како варалица дотакне површину воде, одмах је затежем да проради у брзаку, на самом улазу у вир. Очекујући ударац клена или пастрмке, померам се после неколико забачаја. Долазим до самог улаза у вир, бацајуем и варалица пада тик уз стену на супротној обали. Тек што је прорадио уз резак ударац, дајем снажну контру и истог тренутка из измаглице пролама се кување и прасак клена о воду. Први бег увек се одвија низводно, заустављам га и враћам, опет настаје кување због којег адреналин пумпа на све стране. Довлачим га до самих ногу, кува и искаче, смирујем га и једним покретом хватам за реп и извлачим на обалу, али убрзо долазе рибочувари из Београда који ми објашњавају да морам да вратим клена у реку. Наравно, питао сам их зашто. Добио сам одговор који ме је начинио спортским риболовцем. Више од пола врста риба оставља сто хиљада млађи од којих ће бар педесет хиљада млађи преживети. Дрински клен је угрожена врста.

Послушао сам их без имало размишљања. Недељни ручак се претворио у риболовачку причу. Парола спортских риболоваца „ухвати и пусти“ тек је сад добила смисао.

Филиј Максимовић VII/2

Игор Миловановић IV-2

Јелена Милановић IV-2

Лука Јовановић IV-2

Славица Филиповић I-1

МОЈА РАЗМИШЉАЊА О ЈЕЗИКУ ИЗА СЕДАМ МОРА, ИЗА СЕДАМ ГОРА...

Стара пословица каже: „Правна реч у право време је као чаша воде у пустињи“.

У прошлости се реч много ценила. Када би неко некоме дао реч, то би значило да је тај неко дао обећање. Када се то обећање не би испунило, онда би тај неко губио углед. Људима није требао потпис јер је за њих породични углед био најважнији. Данас је много другачије. Или се људи куну са узречицом „мајке ми“, мада и то није гаранција да је неко искрен, или се то много сигурније ради потписом. Од човека, пак, зависи да ли је довољно да ти обећа и да му већ тада верујеш или да ти се куне у „мајку“ и „крст“, а да знаш да те лаже. За реч се данас држе највише политичари и родитељи. Родитељи од стране деце, а политичари од стране нападеног народа који чека заостале плате од предузећа у стечају.

Но, речи могу да служе и за лепше ствари. Човеку и једна пажљиво састављена реченица може да да снагу, али и да га омаловажи. Понекад и речи које су упућене да човеку дају снагу могу да се другачије протумаче и обрнуто.

Могу да кажем да је српски језик за мене најлепши иако у себи има много страних речи.

Ми треба да волимо наш језик јер је он наше највеће благо. Изгубљена реч је као изгубљена територија или као једна рана која ће зарастати, али ожиљак ће остати.

Никола Печеничић VIII/1

Иза седам мора, иза седам гора постојало је једно краљевство. У том краљевству је живела принцеза која је била најлепша на свету, па су многи принчеви хтели да се ожене њоме.

Краљ тог краљевства је хтео да му се ћерка уда за сина његовог најбољег пријатеља. Принцеза је плакала зато што мора да се уда за њега. После дужег времена, решила је да побегне. Тако једног јутра, пред зору, седе у кочију и оде. Када је стигла у луку, ушла је у брод и кренула у другу земљу. На путу гусари су напали брод у ком је била принцеза. Отели су је и одвели на свој брод. Завезали су је и ставили јој повез преко очију, а затим оставили у некој шуми. Ту су је пронашли тролови и одвели у своју пећину. Постала је њихов заробљеник. После много дана проведених у заробљеништву, дошао је змај, убио тролове и узео принцезу. Убрзо је дошао неки витез и убио змаја. Онда су принцеза и витез отишли у краљевство њеног оца.

Витез је открио своје лице. То је био син оног краљевог најбољег пријатеља.

Живели су срећно и задовољно до краја живота.

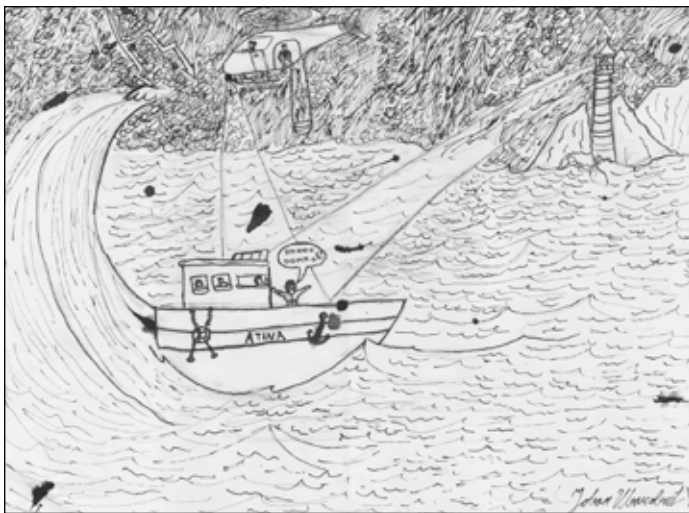
Филиј Печеничић V/2

Дара Јовичић IV-2

Марко Пејковић IV-2

Јован Ивановић V-4

Саша Милић V

ДОЖИВЉАЈ СА РАСПУСТА

Постоје доживљаји са распуста који се дубоко урежу у наше сећање, али им се у својим мислима ретко враћамо, док са друге стране појединим доживљајима се често враћамо и увек изнова доживимо иста осећања и не дозволимо себи да заборавимо било који детаљ који нас веже за тај доживљај.

Мој летњи распуст је ове године био веома забаван. Ишао сам у село у Врњачку Бању код бабе и деде. Када смо стигли у Врњачку Бању, био сам веома срећан. Убрзо сам тамо упознао пуно нових другара. Сви заједно смо се дружили, играли, ишли на пливање, али најлепши доживљај је био јахање малог понија. Био сам одушевљен јер је био миран. У почетку сам се плашио, али кад сам га зајахао, страх је нестао. Имао је сивкастоцрну длаку, густу гриву и кратке ноге. Слободно је шетао стазом и могло му се прићи, мазити и хранити. Онда је уследило такмичење за најлепшег коња. Обрадовао сам се кад ме мама повела да гледам. Навијао сам за свог понија. Након дефилеа, уследило је такмичење у њиховим градским вештинама и гости, мештани, а највише деца аплаудирали су понију. Победио је. Било ми је драго и задовољан сам отишао кући.

Ово ми је био најлепши доживљај са летњег распуста. Много волим летње распусте зато што увек откријем нешто ново, занимљиво и интересантно у мојим авантурама.

Урош Зарић IV/3

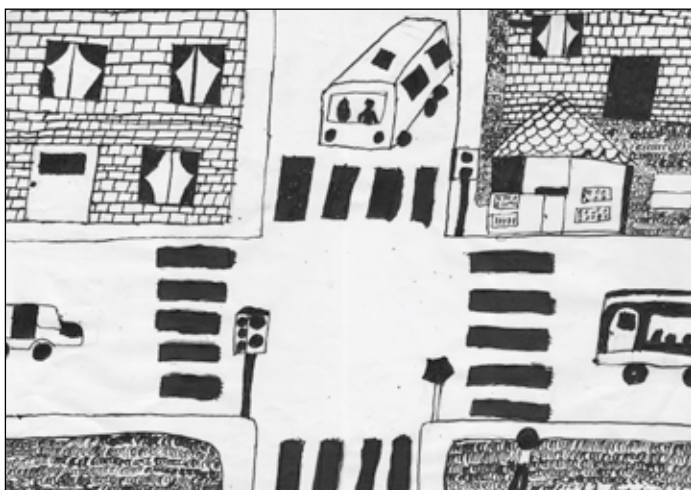
МОЈА РАЗМИШЉАЊА О ЈЕЗИКУ

Језик има велику моћ – та моћ се заснива на речима.

Језик је један од начина споразумевања. Кроз речи се може много тога исказати. Оне могу представити наше понашање, образовање, културу, али на исти начин и супротно. Понекад се деси да многе речи које су исказане на крају ипак ништа не казују. Речи имају моћ и да нешто открију или, напротив, сакрију. Често се дешава да људи сакрију, изокрену саму истину, чиме могу да повреду једни друге. Поред тога, језик представља један од начина исказивања наших доживљаја, осећања... Речима се исказују најразличитија осећања као што су љубав (за њу су често довољне и само две речи), туга, радост, разочарење... Многе своје доживљаје који се одвијају током живота, били они лепо или лоши, описујемо речима, дочаравамо баш те тренутке и тако их чувамо од заборава. На тај начин су и бројни писци написали своја најбоља дела.

Поврх свега тога, језик је једно велико национално благо. Уништавањем тог блага, уништава се и његова свеукупна моћ због које је он веома значајан.

Нена Тешућ VIII/2

Анђријана Буквић V-1

Матије Јевтић V-1

МОЈА ПОДВОДНА ШЕТЊА

Од малена волим мора и океане и маштам како шетам по њиховом дну.

Једног јутра сам се пробудио; сав запрепашћен лежао сам у постељи поред које је био прозор кроз који се видело бескрајно плаветнило.

„Добро јутро, посетиоче!“, загрме мушки глас. Од страха сам скочио из кревета. Тад сам видео малог човека са дугом црном брадом и плавом униформом. Био је то капетан Немо. Био сам срећан што сам га упознао. Позвао ме у подводну шетњу. Одмах смо обукли одела и кренули у морску авантуру.

Стигли смо на дно Пацифика. Изнад нас су пливале циновске медузе попут великих белих паперјастих облака. Јата риба прелетала су као птице селице. Веома опасан део те шетње био је када се гладна ајкула, попут копца, устремила на рибе које су пливале изнад наших глава. На сву срећу није нас напала.

Јата китова певала су као славуји очарани пролећем. Циновске корњаче лебделе су морем попут семена маслачка на благом поветарцу. Били смо гледаоци невероватног спектакла: борбе кита уљешуре и циновске лигње. После дуге беспштедне борбе резултат је био нерешен.

Прескачући амбисе, избегавали смо и клешта гигантских ракова.

На подводном гребену поглед нам се пружао на зелену шуму алги.

Даље се није могло. Умор нас је стизао, па је капетан Немо дао знак за повратак.

Бојдан Илијашевић V/2

МОЋ РЕЧИ

Моћ језика и моћ речи је велика. Речима можемо помоћи некоме, исказати осећања, али и учинити лоше некоме, повредити га.

Увек треба бирати речи и пазити како и коме их изговарамо. Речима можемо решити многе проблеме, али и направити веће. Као што народна пословица каже: „Лепач реч и гвоздена врата отвара“ – ако нађемо праву реч, можемо решити све неспоразуме и достићи све циљеве. У супротном, ако не размислимо и у љутњи кажемо нешто што заправо и нисмо мислили, можемо повредити некога ко нам значи. Лепим речима можемо некога орасположити и утешити у тешким данима.

Некоме је реч других јако важна. Држати реч у прошлим временима имало је веће значење. Сада, дати реч некоме изгубило је важност постало је лако.

Тамо где има речи, има и језика, а тамо где има језика има и народа. Када реч изгуби значење, губи се језик, а без језика више не постоји ни народ. У прошлости су се водили ратови за очување народа, а самим тим и језика.

Ако некога повредимо лошом речју, морамо наћи другу, лепу реч да то исправимо. Изрека: „Од ножа рана зарасте, од језика никад“ говори о томе да, ако повредимо неког, увек ће бити последица. Иако кажемо чувену реч „извини“, можемо ублажити нечију љутњу и поново успоставити везе, али ожиљак увек остаје у сећању и срцу.

Снага речи је неописива. После лепе, праве речи, све може бити боље, а после ружне и лоше, никад не може бити исто.

Лука Јовичић VIII/1

Марина Живковић IV-4

Никола Рајућ IV-4

Јесен

Када јесен дође,
обере се воће,
пожути дрвеће,
осуши се цвеће.

Жуто лишће свуда,
опало са грана,
скратила се добро,
и дужина дана.

Птице се селе,
лете ка југу,
да избегну зиму,
и хладноћу дугу.

Много волим јесен,
њене боје разне,
у школи нам клупе,
више нису празне.

Тара Марковић IV-3

Тара Марковић IV-3

Александар Ј. I-2

Ђорђе Павловић IV-1

ПОГЛЕД СА МОГ ПРОЗОРА

Поглед са мог прозора дочара најлепшу разгледницу са зимским мотивима.

Гледам кроз прозор и видим пахуље које се пре-сијавају на светлу уличних сијалица. Оголело грање је добило лепо бело одело. Траву је покрио бели покривач. Изгледа као најлепши бели ћилим. Подсећа ме на шећерну вуну. Све је бело, кровови кућа су добили беле капе. Зелене јелке из мог парка имају лепе беле бунде. Људи корачају по белом покривачу, а на лицима је благи осмех. Чини ми се да је снег успео у њима да пробуди оно детињство што су изгубили док су одрастали. Све је некако нестварно, као у бајци. Тако меко, паперјасто и нежно.

Толико је поглед диван са мог прозора да сам на тренутак заборавила да сам у мојој топлој соби. Као да сам се нашла у неком нестварном свету.

Тамара Јовановић IV/2

Вук Јакић II-4

Милица Крмановић IV-1

МОЈ ЉУБИМАЦ

Протекли зимски распуст памтићу по пуно лепих догађаја. Ипак, од свих у сећање ми се урезао један.

Као и сваке године, сестра и ја смо писале Деда Мразу. У овом писму сам, између осталог, пожелела да добијем хрчка. Хрчак ми се свидео јер је мали и умиљат. Никада нисам имала кућног љубимца, па се нисам баш претерано радовала. Међутим, за дочек Нове године, десило се чудо. Вечерала сам са породицом. Сви смо били лепо расположени. Сестра и ја највише због отварања поклона испод јелке. Напољу је било хладно, чуле су се петарде, а на небу су пуцкетали ватромети. Када је вечера завршена, сви смо дошли до јелке у соби која је сијала. Приметила сам доста малих поклона увијених у украсни папир. На сваком је писало име. Али, поред јелке стајала су два поклона, прекривена шареним чаршавом. На једном је писало моје име. Била сам нестрпљива и одмах подигла чаршав. Занемела сам од изненађења, чак сам се и мало уплашила. Гледала сам у мали кавез у коме се налазио мали хрчак. И сека је добила сличног. Бојала сам се да га узмем у руку, али сам ипак то урадила. Одмах сам јој дала име Лоли. Почела сам да се играм са њом. Заборавила сам на остале поклоне. Родитељи су ме чудно гледали, а ја сам их љубила.

Жеља ми се остварила. Овај распуст памтићу по Лоли која је сасвим неочекивано ушла у мој дом.

Тамара Димиријевић IV/3

Јована Јелисавчић IV-1

Лука Чворовић II-1

Ксенија Божич IV-1

МАЛА ПРИНЦЕЗА

Некада давно живела је принцеза која се звала Сара.

Имала је шест година, волела је да носи дуге ружичасте хаљине и малу златну круну. Њен отац био је краљ Вилхелм, а мајка краљица Изабела. Сара је била бистра и паметна девојчица, али није волела школу. Стално је правила несташлуке. Једном је сломила краљичину круну и била је кажњена. Била је веома лепа девојчица. Обожавала је да шета дворцем и да обилази собе и разне просторије. Сви су је волели, поштовали и ценили.

Једног дана отишла је у шуму, у мали замак код баке Катарине и остала је до девет сати. Бака ју је питала да ли би желела да се врати, а Сара је рекла да хоће и замолила баку Катарину да је одвезе њен деда, краљ Милош. Али, он није био ту, па је морала да скаче по небу, одједном је право кроз прозор упала у двор. Њени родитељи су помислили да њихово дете расте и постали су веома срећни и поносни.

Мала принцеза Сара научила је лекцију и више никад није чинила несташлуке.

Ето, драга децо, и ако сте и ви неваљали, покушајте да извучете поуку из ове бајке.

Николија Вуковић IV/3

МОЈ ЉУБИМАЦ

Испричаћу вам необичну причу о мом највернијем и најбољем пријатељу. Влажан носић и мекане шапице! Погађате да је реч о псу.

Био сам са мамом и баком у селу. Заузео сам добро место у хладовини. Уживао сам у лепоти природе. Чуо сам да неко цвили. Потрчао сам у правцу звука. Угледао сам куче. Мало је и беспомоћно. Лежи у рупи. Извукао сам га и понео кући. Успут ми је лизало прсте. Хтео сам да га задржим. Мама се нећкала, али је на крају пристала. И тако се куца нашла у мом дворишту. Ту је и данас. Направио сам му кућицу да му ноћу не би било хладно. У томе ми је помогао деда. Инспирисан цртаћем дао сам му име Снупи. Снупи је сада велики пас. Длака му је мекана. Његово тело краси неколико боја. Шапе су светло браон, а леђа тамније боје. Изнад очију има две тупнице које личе на наочаре. Када види коску и сланину, одмах седне и маше репом. Често се играм са њим. Бацим му лоптицу, а он потрчи и донесе је назад. Понекад га водим у шетњу. Веома је добар и послушан.

Када дођем из школе, прво се поздравим са Снупијем. Он ме ољуши својим носићем и олиже ми прсте. Када одлазим, чујем оно неизбежно, слатко: Ав, ав!

Никола Миштровић V/2

Никола Лакић IV-4

Катарина Петровић V-1

Бојана Вимић II-4

Вук Блајевевић IV-2

УВЕК ЈЕ ВАЖНО КАКО ЈЕ КАЗАНО

„Речи су као златници, њих по свету разносе златоусти. Они не звече, само сашаптавају у ухо разума одговоре на разна љубопитства. Ослушни! Увек је важно како је казано!“

Речи граде реченице, сложене или просте. Могу бити и мале и велике. Неке речи убрзо и заборавимо, као на пример оне када старији објашњавају политичку ситуацију. Веома су небитне, зар не? Али има и оних које нам, након што су изговорене, одзвањају још дуго у глави. А неке никад не заборавимо. Такве су лепе речи. Човек се осећа битно кад га неко похвали, кад му неко да до знања да је добар у нечему, да је вредан приче и похвале. Тада добије крила и полети високо, осети се срећно и слободно.

Али човек треба да зна када и како користи речи. Речи треба да разумемо! Не мислим само на оно када преводимо и записујемо речи из страног језика, не. Мислим на оно када тачно знаш шта желиш да кажеш, а да притом никога не повредиш. Речи нам остају записане дубоко у срцу, како лепе тако и оне ружне. Знам то из

сопственог искуства. Неко ми упуту ружну реч, ја се само осмехнем и продужим даље. Али после, увече у кревету, када сам сама са својим мислима, размишљам о томе. Зашто сам то заслужила? Можда сам повредила ту особу прва, рекавши нешто што није требало? А можда је то била само шала? Чак и да је само шала, ружну реч није требало употребити. Она боли, чак и ако је изазвала смех присутних, па и особе којој је упућена.

„Говор је слика душе“, каже Цицерон. Слажем се са њим, потпуно. Начин на који изговарамо речи, када и коме је кажемо, описују нас као особу. Можемо знати десет језика, није важно. Није важно ако њима повређујемо другу особу...

Треба пажљиво бирати речи као и време у које их изговоримо. Више пута размисли пре него што смислиш шалу о некоме јер „од ножа рана зарасте, а од језика никад!“

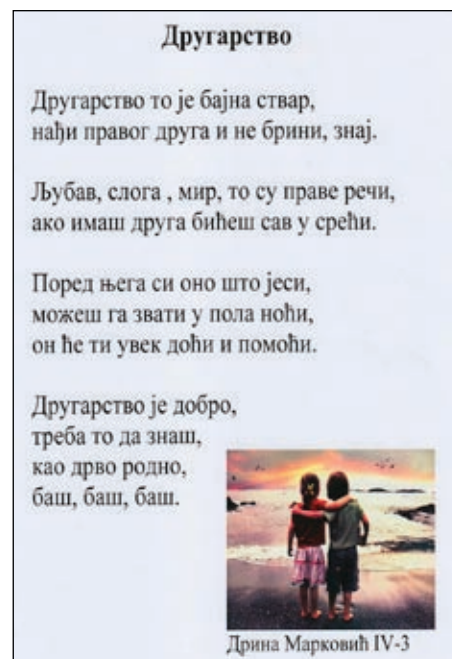
Сања Живановић VIII/3

Ивана Леонијевић I-1

Сандра Јовановић IV-2

Дрина Марковић IV-3

ЉУБАВ ДАЈЕ КРИЛА

Свет се променио, постао је тешко место за живот. Настало је пуно порока, проблема и лоших ствари. Али ипак, на свету је остала једна ствар, једно осећање које својом снагом може победити све зло на свету – љубав.

„Љубав – вечна инспирација песника“, моја тема за домаћи. Искрена да будем, не знам да ли сам довољно одрасла да бих причала о искреној љубави. Али било како било, та тема ме навела на размишљање. Свако од нас ће једног дана наћи особу коју воли, а песници су ту да нам припомогну да из њихових песама пронађемо речи и стихове којима бисмо исказали своја осећања. Сви ти песници осетили су нагон да пишу песме о љубави, небитно хоће ли их показати вољеној особи или не. Зашто од свих тема највише дела говори о љубави? Рећи ћу вам зашто. Зато што је љубав најјаче осећање, једино које нас може подићи када смо на дну. Зато што љубав даје крила. Та крила су невидљива, али засигурно сви осећају моћ коју она имају. Моћ коју има љубав. Многи велики ратови започети су управо због љубави, многе страшне ствари су се издогађале. Али то, заправо, љубави и даје толику силу, све оно што је због ње учињено. Наравно, поред свега тога, дешавале су се и лепе ствари. Сјајне ствари су настале као плод љубави. У томе је и чар, љубав ствара и лепо и ружно, љубав руши зидове, али гради многе, љубав мами осмехе, а многе и брише. Али једно је сигурно: ниједан човек на свету неће те учинити срећнијим него особа која те искрено воли и коју искрено волиш. Наравно, биће ту свађа, мањих и већих, али љубав, ако је она права и искрена, наћи ће свој пут. Због љубави ћеш само једном у животу имати осећај да си три метра изнад неба.

Не знам зашто сам одабрала ову тему. Обично ми овакве теме не одговарају. Али мислим да ме је та чаролија љубави привукла. Надам се, да ће ми једном у животу израсти та невидљива љубавна крила, која се не налазе на леђима, већ у срцу.

Сања Живановић VIII/3

МОЈА ПОТЕРА ЗА ПЕЈЗАЖИМА

Често путујем до једног малог места у подножју Копаоника. Највише волим када путујемо касно у пролеће, у мају.

Испрати ме зелена, бистра, чиста и брза Дрина. По њеној долини раширени су и савршено затегнути ћилими наизменично браон и зелене боје. После успона и непријатних кривина у сиво-беличастој магли дочекује ме Кадињача. Ужице, Бетиња – мала тиха речица предивних обала са неколико мостова. Не задржавамо се, само пролазимо кроз Ужице. Пролазимо тунеле и део између Ужица и Чачка који баш и не волим. Свуда се уздижу планине, пут пред нама личи на уску траку и некако смо мали и безначајни наспрам планинских цинова и пустих шума Овчарско-кабларске клисуре.

А онда Чачак, равнице, воћњаци, све у низу и потпуно једнака стабла, препуна белих, црвених или жутих цветова. Не видим крај њивама на којима се њишу танке, густе стабљичице пшенице.

Још једна река, некако мирнија, тиша, једна од три Мораве – Западна Морава. Тај део пута пређемо врло брзо. Све смо ближи циљу. Улазимо у Краљево и поздрављамо још једну реку – Ибар. Не може се поредити ни са Дрином ни са Моравом. Много је мања река, али тако брза, стрмих, каменитих обала изнад којих се у месту Ушће истиче споменик: усамљени бор који је поникао из камена и српски војник из Првог светског рата испод њега. Све смо ближи циљу. Већ је подне и Сунце увелико злати куће и поља родног места моје мајке. Ваљда месец мај и диван пролећни дан учине да се природа села покаже у најлепшем светлу. Све мирише, шарени се, зелени, зуји, цвркуће и жубори.

Стигли смо у мало рударско место, Бољевац. Назиру се врхови Копаоника и осећа се мирис јела и борова. Уживам.

Иван Марковић VIII/2

Марија Десношковић IV-4

Сандра Јовановић IV-2

Андријана Илић IV-3

Јован Ивановић V-4

Милица Јовановић V-3

МОЈЕ ЧУДЕСНО ПУТОВАЊЕ

Сањарим да једног дана отпутујем на Месец. Моје чудесно путовање обистинило се у сну.

Вече је. Време за спавање. Споро и са муком заклопих очи. Снови су ме понели својим чудесним крилима у чаробну авантуру. Нашао сам се у ракети која је ишла толико брзо да сам стигао на Месец за неколико секунди. Сав сјајан и бајан дочекао ме је својим сјајним и блиставим тепихом. Месечев пожар створио се пред мојим ногама. Одмах сам кренуо у обилазак. Један камен ми је препречио пут и саплео ме. Откотрљао сам се до места са ког сам могао видети Земљу. Видео сам Азију, Африку, Европу, Северну и Јужну Америку... Одједном сам угледао летећи тањир како иде ка мени. Из њега је изашао велики ванземаљац, са буздованом већим два пута од мене. Појурио ме. Ја сам бежао колико су ме ноге носиле, али велики и сурови ванземаљац ме је стигао и ударио буздованом по глави. Страшно ме заболело. Онда сам се пробудио и открио да сам сањао и од силног бежања спао са кревета и ударио главом о под.

Чаробна крила маште и снова воде нас на места која не можемо да посетимо на јави.

Борђе Јокић V/2

ПРИЧА О СМРЗНУТОМ ВРАПЦУ

Сви воле зиму и радују јој се, па и ја. Зима је једно лепо и занимљиво годишње доба.

Зимско је јутро. Дечак Михаило, његов друг Жарко и пас Жућко отишли су у шетњу по шуми. Док су шетали, причали су о чарима зиме и о лепоти природе. Жућко је био мало испред њих и нађушио је нешто. Михаило и Жарко су дотрчали до Жућка и видели малог смрзнутог врапца. Умотали су га у шал и однели кући. Када су стигли кући, ставили су га крај камина да се мало угреје. Након мало времена, врапчић се одледио и било му је боље. Донели су му мрвице хлеба и мало воде. Врапчић је јео, а затим су му дали име Тома. Били су пресрећни јер су га нашли. После је дошла Михаилова мама Сара и рекла да врапчића морају вратити где су га нашли јер је могуће да угине ако остане ту. Били су тужни, али су га вратили на место где су га нашли. Док су се враћали, причали су о томе како су били срећни што су га нашли. У пролеће врабац Тома им се поново вратио. Нахранили су га и мало се играли па је отишао. Баш су се лепо дружили.

Зима је једно лепо годишње доба јер доноси разне занимљивости и сви јој се радују. Мислим да сви воле птице и птичице, а поготово врапчиће.

Ана Селаковић IV/4

Милена Раковић VI-1

Нађалија Тошић VI-4

Илија Марић VI-1

Немања Јаковљевић VI-2

МОЈА НАЈБОЉА ДРУГАРИЦА

Немогуће је замислити школу без ученика, шуму без дрвећа, воду без риба и живот без другова и пријатеља.

Рођаке нам даје судбина, а пријатеље можемо да бирамо. Ја сам изабрала Јовану Марковић и Кристину Чолић. Не зато што су одличне ученице, већ зато што су одличне другарице. Имам много другова и другарица. Чини ми се ако пишем о једној, другу губим, зато сам изабрала њих. Јовану сам прву упознала, у оно време када смо биле мале, када је упознавање било уз гомилу луткица, играчака. Све јој могу поверити и увек јој могу веровати. Пријатно је бити уз Кристину. Њено лице је осмех, а њени образи су као зреле кајсије. Њене очи су зелене, као лишће у пролеће, а уста као ружин пупољак. Она увек има реч која тужне развесели.

Ако ме случајно увреди, опростићу јој, јер народна пословица каже: „Боље пријатељу опростити, него изгубити га.“

Ема Млађеновић IV/3

ПОГЛЕД СА МОГ ПРОЗОРА

Као и сваке године, јесен увек наврати у мој крај.

Жута и позна, као да нам говори да се морамо топлије облачити. Док је са прозора гледам, удишем онај свеж и хладан ваздух. Мирис је сваког трена све јачи. Јесен се сели у наш крај. Када пада киша, то изгледа као да је тужна и да плаче, а то уствари, она нам шаље мали плусак. Већ данима је гледам, али ниједном нисам видела да су деца срећна као у лето или пролеће. Цвеће је увело, а и изгажено. Барица има на све стране, а киша пљушти као из кабла. На прозору храним мрвицама хлеба две мале гладне птичице које данима нису ништа јеле. Са прозора видим како све више кишних глиста излази на површину земље.

Једва чекам да киша престане да бих могла да обујем своје чизмице и да обучем јакну, скачем по барицама и шетам своје куче Луси.

Јасна Кнежевић IV/3

Божидар Лијескић VIII-2

Бојдан Ђуровић VII-3

Драјан Ранковић VII-4

„БИО ЈЕ ЖИВИ ОЛИЧЕНИ ПРИЈЕКОР“

Прах достојанства који је Симо Матавуљ у својој причи „Пилипенда“ посуо, остављаће вечне поруке за све генерације. Пилипенда, главни лик истоимене приче, представља „живи оличени пријекор“ за своју околину и даје нам наук да своју част не продајемо ни под оштрим канцама глади, као што је била она у 19. веку.

Достојанство је као чврст камен који може разбити и најтврђи прозор, али исти тај камен под притиском пуца на ситне делове. Узвишени и моћни људи из приче „Пилипенда“ који су представљали стуб тадашњег села К. у горњој Далмацији, подлегли су играма глади и уписали се у католичку веру. Прави отпор и прекор показао је Пилип Бакљина. Чврстим оклопом се успротивио супротной вери. Онда кад је било најтеже, кад су његова жена Јела и он бројали једно другом залогаје, остали су чиста образа. Иако су живели у малој и сиромашној кући у којој једва могаше да се живи, нису се предали. Имали су магарца Куријела, који им је био једини извор помоћи и две кокошке и певца који су чинили њихову породицу. Продаће кокошку да би купио мараму за цркву. Били су право оличење православне вере. Многи су им говорили да неће издржати и да ће се кад тад предати „царској вери“, а он би одлучно одговарао: „Валај нећу, па сад црко од глади!“

Али и најбољи морају једном да падну. Удара свог магарца и тиме је нарушио углед код себе. Са чврстог крова, који не прокишњава, пао је један цреп и тада су уместо кише пале прве сузе. Тај ударац значао је много беса, туге и патње које је Пилипенда држао у себи.

Ах, то достојанство које је започело рат и које је учинило да и најхрабрији у овој причи поклекну, то достојанство ће потпалјивати вечиту ватру у свету. Неки ће се угушити у том диму, ко зна, а неки ће попут Пилипенде једноставно рећи: „Не“ и наставити даље путем угледног живота.

Продати се за парче хлеба или за мало новца данас је постало све чешће. Људи мисле да су часни, а шта су заправо урадили да сачувају своје достојанство?

Човек без достојанства је као недовршено јело – утолиће вам глад, али неће бити укусно.

Дајана Мочевих VIII/3

МОЈ ЗАМИШЉЕНИ СУСРЕТ СА ВУКОМ КАРАЦИЋЕМ

Ух! Цео дан сам учио српски. Сутра имамо контролни. Уморио сам се и изашао на свеж ваздух.

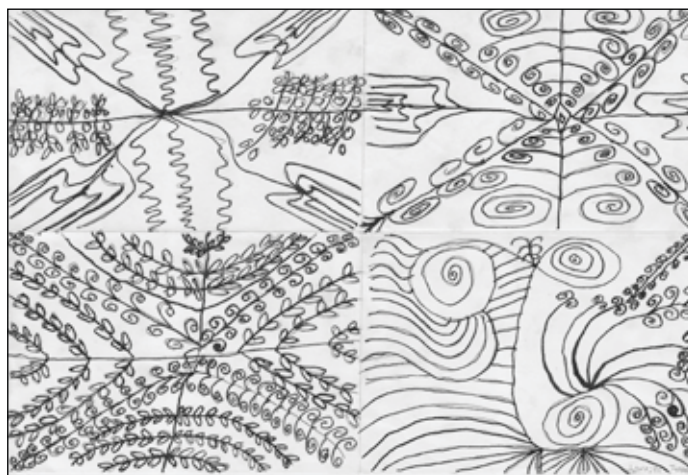
Кад сам изашао на улицу, било ми је мало чудно што нигде нема живе душе, али нисам много обраћао пажњу на то, већ сам кренуо да мало прошетам. Преслишавао сам се у себи, а онда рекао: „Петре, будало једна! Изашао си да се одмориш, а не да мислиш о српском, Вуку Карацићу и осталим ликовима из историје српског језика.“ И тако, шетајући пустом улицом, уживао сам у тишини и лаганом ветрићу, а онда сам стао као укопан. Нисам био сигуран да ли сам нормалан. Видео сам Вука Карацића како хода по сред улице, а онда је наишао ауто и почео да свира! Из аута је том човеку неко додавао: „Хеј, склањај се! Јеси ли луд?“ Наставио сам да ходам мислећи да је то нека пијаница, али он довикну: „Момче, стани! Добро вече, ја сам Вук, можеш ли ми рећи где се налазим?“ Покушао сам да му објасним, али он је био стварно збуњен и ништа није разумео. Упита: „Каква је ова чудна справа што ме замало ударила?“ Рекох му да је то ауто, а он мени: „То се не зове ауто, момчино, то су кола, али ме чуди како кола могу да иду без коња.“ И тако схватим да је то стварно Вук. Питао сам га како је успео да склопи речник од толико речи, а он поче да ми прича целу историју, па помислих: „Као да ми није довољно што сваки дан слушам наставницу Биљану, још сад и он!“ Рекох: „У реду је, контам!“ Вук није знао значење речи контати, па сам морао још и то да објашњавам.

Већ је било касно, а мени зазвони телефон. Мајка је звала да пита где сам. Кад сам завршио разговор, Вука је заинтересовао мобилни. Ја стварно нисам имао живаца да му било шта објашњавам, па му рекох: „Кидам ја!“ Вук ме је питао шта кидам. То је била кап која је прелила чашу! Потрчао сам кући, а Вук ме дозивао: „Петре, Петре!“ Тргуо сам се и отворио очи. Брат ме је будио и рекао да ћу закаснити у школу, а успут ме подсети да имам контролни из српског. „Не спомињи ми ни српски, ни контролни, а поготово не Вука Карацића“, помислих. Једно је сигурно: ми ђаци имамо много да учимо и прептерећени смо у школи.

Петар Стијаменић VIII/2

Филип Милић VII-2

Данијел Ђоровић VII-4

За љубитеље ретро аутомобила - представљамо

УАЗ, ТЕРЕНАЦ ЧИЈА ПОПУЛАРНОСТ НЕ ЈЕЊАВА

УАЗ - то је свима познато. Зелени теренац који рони у воду до пола метра, пролази кроз блато без проблема. Све је то резултат 72-огодишње производње која је почела моделом „ЗИС-5“ преко легендарног модела „469“ па до данашњег „хантера“, „патриота“ и серије модела „452“ (популарно зван „бурханка“).

Историјат

Сам почетак Аутозавода везује се за Други светски рат. Вермахт је 1941. напао СССР и окупирао већину индустријских погона. Стаљин измешта неке фабрике у Лењинов родни Уљановск. Прва ствар која се правила у Уљановску била је . ракета за потребе авијације. Маја 1942. производња ЗИС-5-ице је почела. 1944. настао је први властити прототип УАЗ-а: „УИЗИС-253“. Те године Уљановск се припрема да почне производњу ГАЗ-АА. Први ГАЗ-АА произведен је 1947. Наредних година било је неколико неуспешних пројеката. После тога, производио се кварљив „ГАЗ-69“ кога је одменио „УАЗ 469“. Пре тог „УАЗ“-а производио се „УАЗ 451“ који је постао симбол ауто-индустрије. УАЗ је 1983. избацио прототип „јагуар“ који је плутао и ишао кроз воду брзином од 9 км/ч. 1998. године у производњу је ушао „УАЗ-31604“, али никада није доживео славу као „469“. Техничку револуцију „УАЗ“ почиње моделом „патрот“ који је освојио купце широм Русије, Европе и Азије. После тога, наступа „хантер“. Разлике између „хантера“ и „469“-тке су само стилске и технолошке („хантер“ чак има и унутрашњост која је израђена искључиво од – челика! Само су волан и дугмићи од пластике!). 2012. УАЗ прихвата нову генерацију „ЗМЗ“ мотора са Еуро-4 стандардом.

М о д е л и

„Хантер“

„Хантер“ је прави теренац! Без непотребних ситница. Некада, да бисте направили популаран СУВ (sport utility vehicle – скраћеница за теренско возило), требало је само да убаците 4Х4 погон, обезбедите пуно простора и добили сте, шта?! Нови вишемиллионски аутомобил! Али, данас ...је то другачије. Ипак, „хантер“ је одолео времену. Стари добри редуктор се вратио...до-дато је још брзине и максимум је сада 130 км/ч. Унутар УАЗ-а остао је УАЗ – 90% елемената унутрашњости не разликује се од 469-ке. Исто је и са спољашњошћу. Једино шта је унутрашњост учинило модернијом јесу две ствари – нов волан и нова седишта. А ту је и дигитални показивач пређене километраже. Када се вози, може само једна ствар да засмета – серво неће ни мало да учвр-

ти волан при већим брзинама, тако да возач има утисак да вози ауто са мануелним воланом. Исто, једно време се производила краћа верзија са троја врата, којом се „УАЗ“ хтео приближити млађим возачима. Али није успео.

„Патриот“

Модеран, издржљив СУВ који се користи као породични ауто. Разликујемо две верзије – „класик“ и „спорт“ (једина разлика је то што је „спорт“ краћи за 500мм).

„452“

Комерцијално возило које има много варијација. Навешћемо само две – УАЗ 3303- камион са два седишта (са церадом) и класични УАЗ „3741“ – комби. Од првобитног модела који се 70-тих производио разликује се једино по новом волану и дигиталном мерачу километраже.

„Пикап“

„Пикап“ верзија „патриота“. Све остале карактеристике су исте као код „патриоте“.

Иако је „бурханка 452“ оригинални екстремни комби, који буквално нема конкуренцију, „хантер“ је има – „ленд ровер дифендер“ и „дип ренглер“. „Патриот“ има једног конкурента, „дипа патриота“. Данас их једино везује име. „Пикап“-ова конкуренција је индијски „махиндра болеро“.

2018. ће бити крај производње „дипа ренглера“. Због ЕУ стандарда, УАЗ је хтео да обори производњу „хантера“, али му је помогла чешка компанија АМЦ и сада возила која се продају у Чешкој поштују Еуро 5 стандард. И сам „ренглер“, „ленд ровер дифендер“ поштују Еуро 4. Ово је велики успех. Производња Уљановског ауто-завода процењује се на 100.000 комада годишње. „Дип“ ће оборити легенду, „ленд ровер“ ће упропасти-ти „дифендер“-а тако што ће га претворити у „градски теренац“. А „УАЗ“? Он иде даље – са класичном и модерном палетом аутомобила који пркосе времену. У Русију је ушао у производњу „УАЗ хантер“ са пластичном унутрашњошћу, али и дан данас се прави класични „хантер“ са челичним ентеријером. По речима директора ОАО „УАЗ“, пластика никада неће победити челичног УАЗ-а (спољашњост му је такође челична, чак и браник!) 469 се и дан данас прави – само је добио ново име – „хантер“. Ове године УАЗ слави 73 године традиције, квалитета и приче која још увек траје.

У нашем граду користи га Ватрогасна служба, у Србији Колубара, а користиле су га и Црвене бертке. Слушајте, знају Црвене беретке шта ваља...

Данијел Ђоровић VII/4

Assassin's Creed 3

Assassin's Creed 3 је лудо забавна игра. У игрици је актер један човек који је код калуђера учио борилачке вештине. Када је видео како цареви војници пљачкају трговце и остали народ (који је припадао нижем слоју), стао је на страну грађана и почео борбу против војника. Игра се из трећег лица. Наравно, игра не би била толико забавна да нема лудих карате, теквондо и нинџицу потеза. Графика игрице је одлична. Игрица се игра по мисијама, различитих тежина. Са војницима се можете борити било где. На пијаци их можете бацати по тезгама. Ја бих свим љубитељима акционих игрица препоручио ову, а у продаји има још једна, а то је Assassin's Creed Brotherhood. Игрицу можете скинути са сајтова Torrent и 2 Кокице.

Алекса Марковић VII/4

Представљамо компјутерске игре

ЛЕГО: ГОСПОДАР ПРСТЕНОВА

„Господар прстенова“ је можда једна од најбољих игрица коју је фирма „Лего“ до сада направила. У сваком случају, уложен је велики труд да се створи атмосфера у којој се играч осећа као да стварно путује кроз своју пластичну Средњу земљу и бори се са силама зла. У ову авантуру је укључена цела трилогија и имате утисак као да путујете кроз свих девет сати филмова „Дружина прстена“, „Две куле“ и „Повратак краља“. Сценарио игре, наравно, не држи се доследно приче из филма, већ води кроз своју авантуру, али сви елементи су ту – осим што бирате своје ликове међу главним јунацима „Господара прстенова“. Ту су и вилењаци, патуљци, црни јахачи, хорде Урук-хаја...

Милош Тадић

ЗАНИМАЉИВОСТИ

200 метара је удаљеност коју је прелетео први летећи робот, дрвена птица коју је највероватније покретала пара, а коју је направио филозоф и инжењер Архитас из Тарентума око 400 година пре Христа.

250 милиона година је време које је потребно фосилима да постану гориво.

Има више организама у шаци прашине него људи на Земљи.

ЈЕСТЕ ЛИ ЗНАЛИ?

Кости диносауруса које су налазили кинески сељаци сматране су костима змајева и употребљаване су у народној медицини.

Шимпанза може да се препозна у огледалу, док други мајмуни то не могу.

Кинески, енглески, француски, руски и шпански службени су језици у Уједињеним нацијама.

Невена Танасијевић I-1

Анђела Ивановић II-4

Владимир Јевђић IV-2

Урош М. VI-3

Филип Бокић II-1

Ема Млађеновић IV-3

Александра Перић V-4

Илија Марић VI-1

Урош Зарић IV-3

Ивана Симић VIII-2

Тијана Сјасојевић IV-3

